

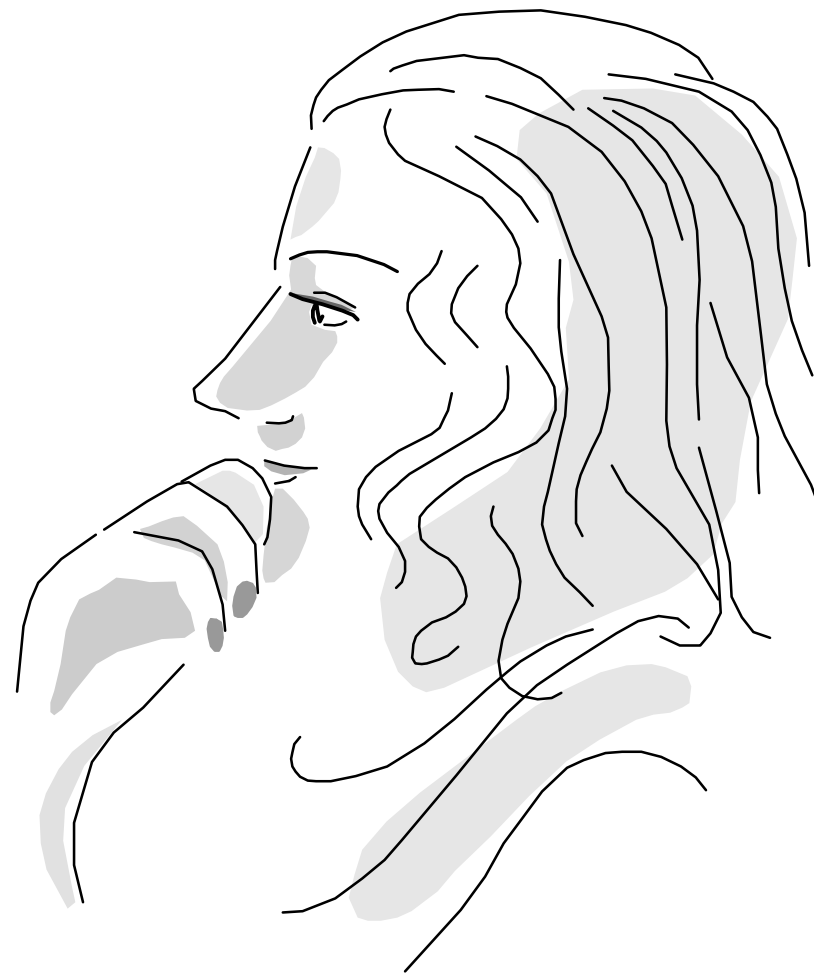

Hirviö

Minu
kallim

Toimetaja Naksti

Autori pildid

© Eesti Luuleliit, 2026

1988

Me armastame

Ma armastan oma kallimat,
ja mu kallim armastab mind.
Kui me lahus oleme,
igatseme teineteist taga
kõikjal ja alati.

Õösel me halvasti magame,
päeval oleme tujust ära,
õhtuks tunneme end päris õnnetuina,
siis saabub öö.

Ja nii see kordub, kuni me jälle kokku saame.

Koos on meil imehea.
Ärkvel ja magades.

Bussis Peterburi-Tallinn 15.2.9

1986

Jumal on armastus

Armastuse silmadega näeme Sind, me Jumal,
armastuse kõrvadega kuuleme Su häält.
Meie kallimate kujul ilmud meile Sina,
seda tihti mõistame vaid siis, kui lahkud Sa.

Kui sa usud Jumalat, siis armastust sa usud,
siis ei kahtle kunagi, ei kahetse siis sa.
Kui sa usud armastust, siis Jumalat sa usud,
kindel linn ja varjupaik, see jäägu sinuga.

21.9,1997

* * *

Iistume tühjas Toomkirikus,
kus Sina mind lohutad vaikselt,
mured, mis sinna meid tirisid,
ei paistnud siis sugugi väiksed.

Küll tahaks nüüd kirikupingile
toonaste murede rüppe,
kuid seda keegi ei kingi meil –
aastates tagasihüpet.

12.4.20

1994

* * *

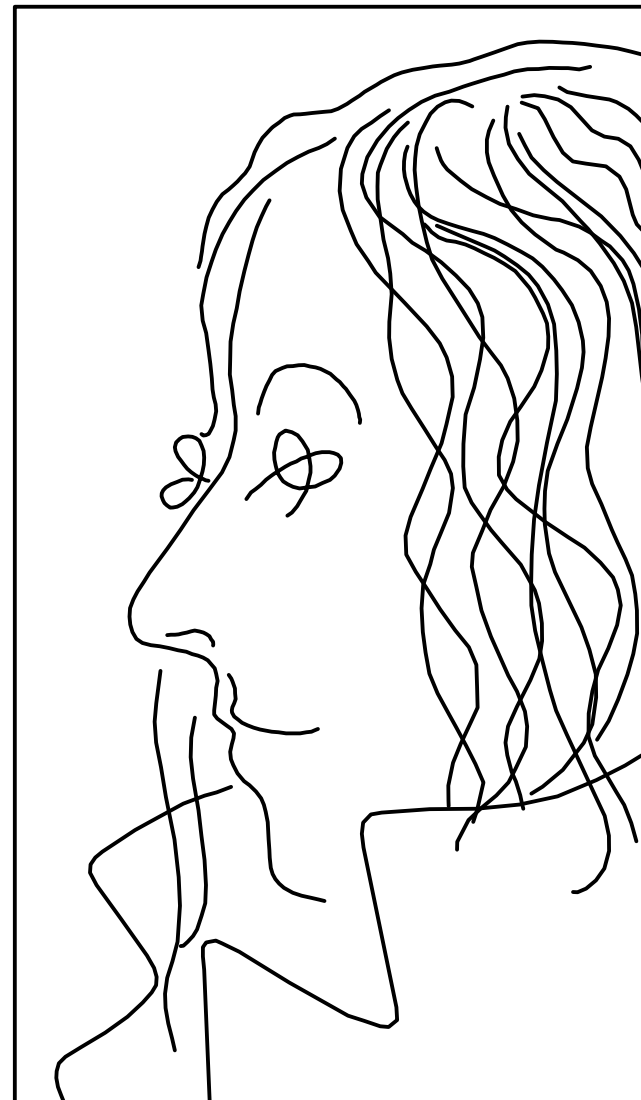
Nüüd kõike teiste silmadega näen,
... siin ootasime kallimaga bussi ...
ja isegi kui jälle üksi jään,
mind tervitavad mahajäetud sussid.

... siit mööda sõitsime, ja oli heameel,
et kallimale meeldis minu Tallinn,
kui ees nii mitu päeva oli veel,
mis veetis minu seltsis minu kallim.

... siin kõndisime vaikselt käsikäes
ja puude varjus istusime pingil,
kus viibisime unistuste väes,
et tulevik veel kohtumisi kingib.

... veel õitseb vaasi unustatud roos,
tass, mida puudutasid kallid huuled ...
kuid akna taga saju täies hoos,
ning aina vihmalaginat nüüd kuuled.

1.8.9

1990

1994

Üliintimne

Oleme Sinuga koos ka Taevariigis... – ütles mu Kallim.
Tulid meelde me pikad ilusad jalutuskäigud Lapimaal ja Vassiilisaarel, Suveaias ja Rocca-al-Mares, Kassari tirbul ja Lauttasaarel, ja ka paljudes teistes kohtades. See oligi ehtne Taevariik. Sellest on häbi rääkida, nii tore on meil kahekesi jalutada. Me võime jalutades juttu ajada ja võime ka vaikida, ilma et see oleks mingit pinget tekitanud.

Poleks nii piinlik jutustada, kui magus on meil teineteise kaisus voodis magada, sest seda rõõmu on loodetavasti ka teistel tervetel inimestel, aga me pole veel kuulnud, et mõni teine täiskasvanud paar oleks nii mõnusasti meie kombel jalutanud.

2009. a jõulukuul Peterburis

* * *

Kuuvalgel ööl ma sõidan
mu kallimale külla.
Kas midagi veel ilusam
saab olla selles ilmas?

On taevas uhked tähed
ja läbipaistvad pilved,
ei ole miskit näha,
mis oleks rikkund ilmet.

Nii kurb on üksi olla,
nii mõttetu ja igav,
kes arvaks, et meid ootab
nii raske eluiga?

oktoobri algul Tallinna-Peterburi bussis

2010

Igatsus

Kahju, et juba me elu on otsas, -
ütleb mu Kallim.
Jah, tõesti kahju, -
vastan ma talle.
Missuguses linnas,
millisel maal peaks ootama meie
mainitud otsa?
Mitte ei leia me parajat paika,
kas elukohal on üldsegi tähtsust?
Oleme lihtsalt Titanicu pardal,
ja on me mõlema suurimaks sooviks
teineteist jõuda veel pimedas leida.
Külmas ja pimedas,
just nagu siis,
kui meie kord juba leidsime äkki
kallimas ennast.

6.10.10

Vanaema tiivad

Soomest ostsime toreda kleidi,
millel varrukad algavad vöölt.
Kuigi oleme väsinud veidi,
kui me õhtuti tuleme töölt,
ukse taha jääb väsimus maha,
kui me pojapoeg vastu meil sibab,
vanaemaga mängida tahab,
hüüab rõõmsasti: „Kus on su tiivad?“

12.03.06

Tagasitee

Tagasitee, nagu tagasi vändataks filmi.
Vaata, nüüd aknas saad näha veel Kallima silmi,
kuid sinu käsi ei puuduta enam ta kätt,
saab meiliaadressiks nimi: mu Võrratu ...ätt...

14.8.11

* * *

Sa oled siin,
ja see on praegu,
see magus piin,
kas katsu käega,
et malm on külm,
ja huuled – soojad,
kuid tead küll,
et tänad Loojat
sa juba homme
selle eest,
et said neid komme,
mis su ees
käeulatuses
on sel hetkel...
Jää seisma, aeg!
Ära peta!

7.9.11

1986

Avameelne

Hoia oma kallimat,
mõtle temast pidevalt,
püüa ära arvata ta soovid.
Püüa ära hoida see,
mis ehk teda kurvaks teeks,
sellest aga üldse ära hooli,
iganes, mis lahku viib,
mitte tema pärast nii,
seda on sul endal väga tarvis.
Olgu vastu kogu ilm,
kibestunud, kalk ja külm,
üksildus on tuhat korda karmim.

29.11.11

* * *

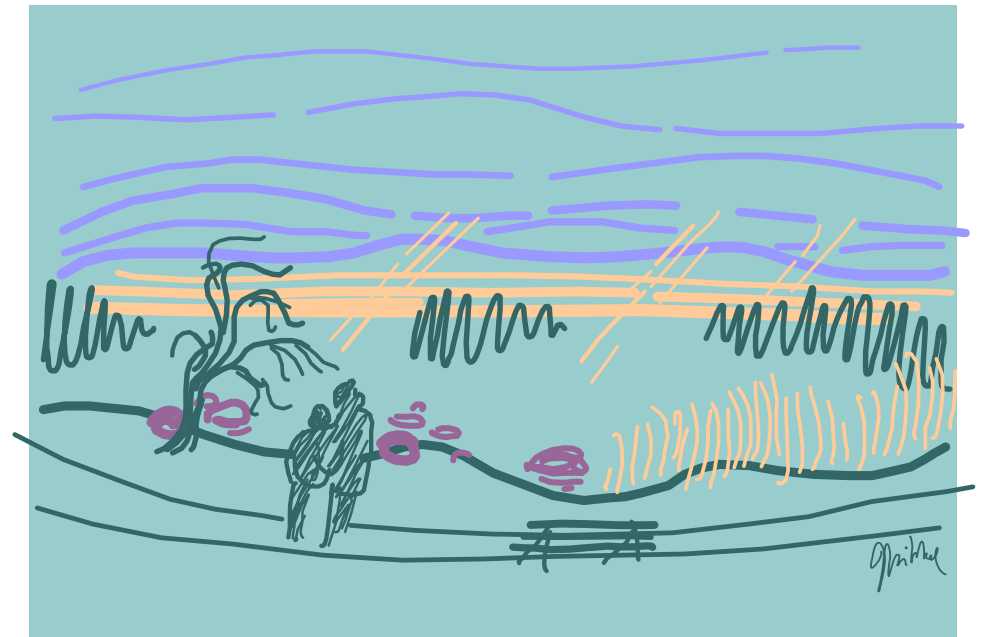
Paradiisis me olime käinud,
seal kus ekslesid taevas me pilgud
läbi mändide tujuka mustri,
ümbert kohises vagusalt rohi,
segamata me tundeid ja mõtteid.

Järsult nõlvalt me jooksimise alla,
ootas ees helesinine vesi,
ja me olime just nagu kalad,
või kui konnad, kuis kellele meeldis,
ega rutanud kuhugi minna,
sest meil oli, mis iganes otsiks
laiast maailmast nõudlikud hinged.

Jäi veel lisada, see oli Nõmmel,
lihtsalt kõigile tuttavas kohas.
Näete ise, ka luule siin voolab
vabalt, muretult ja sundimatult.

- Milleks maalisid sellise pildi?
Oleks vaata et uskuma jäänud...
- Eks siis usuksin seda ka mina...

Nõmme kohvikus 17.2.12

2008

* * *

Ma elasin kunagi enne me tutvust.
See oli üks isik, kes kandis mu nime,
ja keda ma tundsin,
kuid kes mul ei meeldi,
ja see on veel üsnagi viisakalt öeldud.

12.7.14 Lauttasaarel

1986

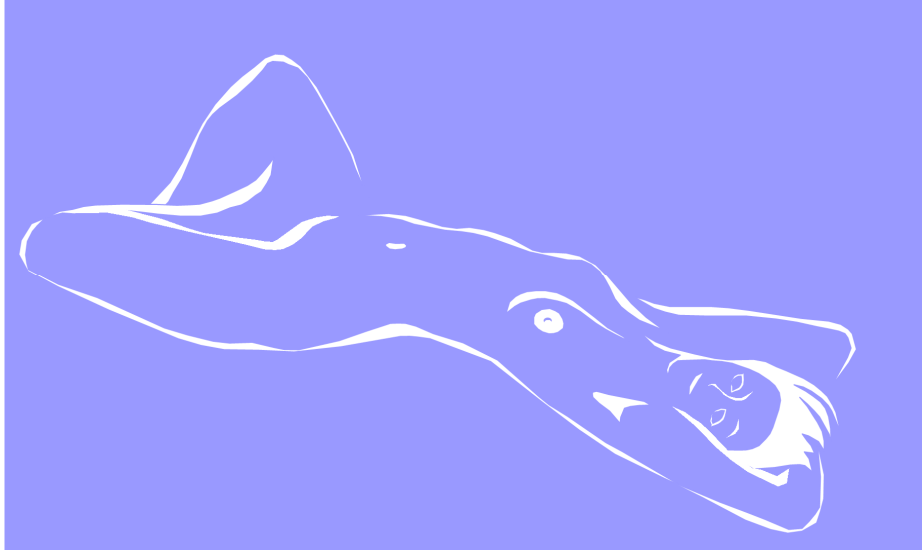
Kohtume pärast tööd

Väljas on vastikult vilu
ja ebameeldivalt pime,
tibus vihma jääkülma,
ise ma olen nii väsind...
Mööda ehk Kallima lasin?
Rahvast siin liigub nii palju...
Ei! Juba tulebki välja.
Tuleb mu võrratu ingel,
tuleb mu ahvatlev muusa
tänavalaterna säras,
sügisevihmade udus
naeratab minule kaugelt.
Ma sellest paremat hetke
mitte ei kujuta ette!

4.12.14

1990

Hea tuju, 1990

Elu koorekiht

Algul oli see saladus,
ja ka õrnus,
õrn saladus,
salajane õrnus.

Pärast oli see rõõm,
lapselik rõõm,
leidmise rõõm,
avastusrõõm.

Tegelikult oli see haigus,
vaimuhaigus,
vaimustav haigus.

Siis oli see nauding,
ilu nauding,
ilus nauding.

Hetkel oli see lahustumine,
ja lahustamine,
kokkusulamine.
Kuid see on juba Ülimlaul,
see pole surelikele.

Siis oli see kunst,
fine art,
ja innustus,
ja looming.

Siis oli see mäng,
armas mäng,
põnev mäng,
ja vallatu.

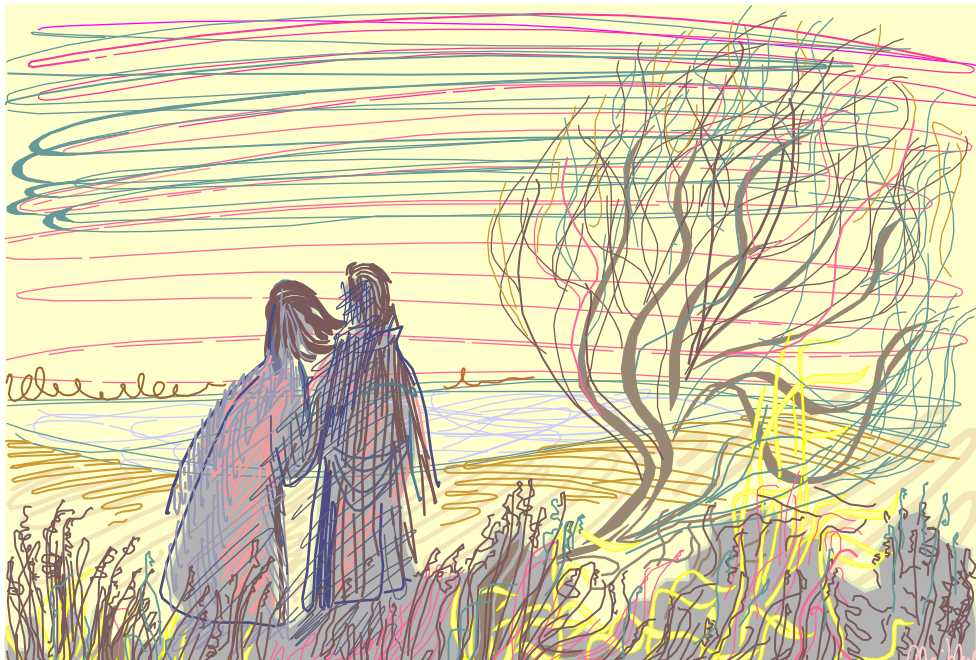
Siis oli see rahu,
hingerahu,
pelgupaik.
Üks kindel linn ja varjupaik.
Jumal on Armastus.

Siis oli see igatsus,
kohtumise õnn
ja lahkumise valu.

Ja veel tuhanded varjundid.
Mõnda tahaks korrata,
kuid miski ei kordu.

Lõpuks oli see elu,
ja unistus,
ja lootus.

15.1.15

1990

* * *

Kui jalutasime pargis,
Sa ütlesid tihti, et Sulle
meeldib kuulata, kuidas
puulatvades kohiseb tuul,

et see Sulle tuletab meelde
Su lapsepõlve Ukrainas,
kus sahisid nii tasa
lehed oliivipuul.

Siin Põhjamaa okaspuudel
on hoopis teistsugune mühin,
mis meenutab vilinat ega
ei rahusta sugugi nii,

nagu see kunagi oli
suure oliivipuul varjus,
kuhu Sind minu kõrvalt
mälestused on viind.

29.7.19

Naiselik hommik

Ma kõnnin alasti ta ees
ja tema pilku vargsi püüan.
Kas on veel soe see, mis kees?
Kas tuleb, kui ma äkki hüüan?

Ei, ma ei kutsu teda praegu,
meil oli küllalt hetki armsaid,
ja meenutades teisi aegu
ma pesen vannitoas hambaid.

Ja uks jääb lahti, las ta vaatab
mu tagumikku ja mu selga.
Ma ihu meelega ei kata,
hommikumantlit lausa põlgan.

Ta suudleb möödaminnes mind
ja nimetab mind jumalannaks.
Missugune võiks olla hind,
mis selle rõõmu eest ma annaks?

See väike vallatus, nii süütu,
mul kogu päevaks annab jõudu,
ja kui see muutuks äkki tüütuks,
see oleks tõeline õudus.

10.8.15

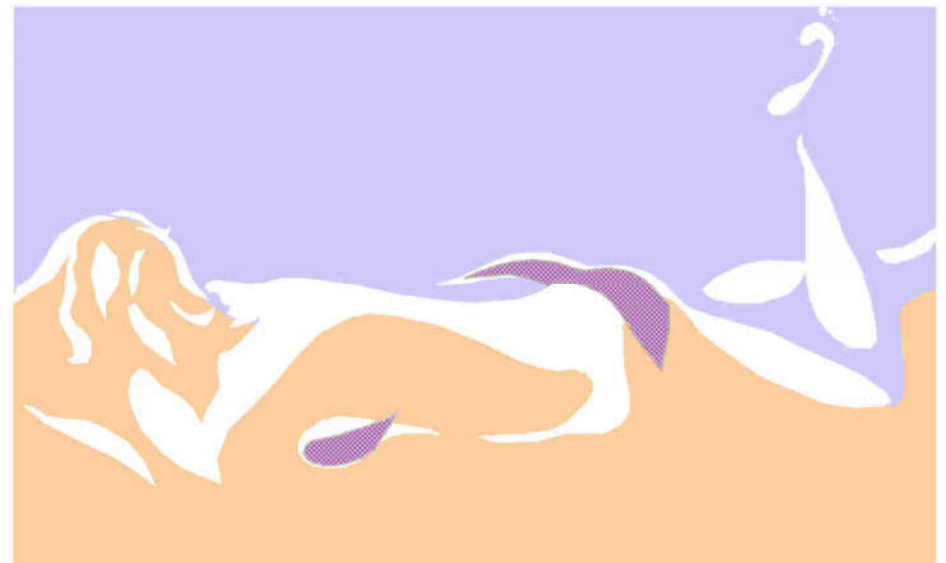
1990

Naiselik õhtu

Paljalt mõnulen,
heidan kõhuli
televiisori ette.
Ristis jalgu ma
laisalt kiigutan,
tean, pilt on veetlev.

Justkui oleks ma
üks taeva all
äraeksinud saarel.
Kes siit leiab mind?
Ainult lennult lind.
Olen peidetud aare.

Selle peale tema ikka
hammustab mind tagumikust,
kus on alles maias!
Ma ei mängi nii!
Jätku rahul' mind!
Metsaline majas!

1990

11.12.15

Meie

Olime väga sarnased –
vanaemade armastuses üleskasvanud
ärahellitatud lapsed.
Mõlemad – geoloogid,
sest geoloog sõidab välitöödele,
üsna kaugele,
kus ei pea enam vanemate sõna kuulama.
Vaht oli ehk nii palju,
et üks oli poiss, aga teine – tüdruk,
ja see meid innustas
õige kaua.
Kui hakkasime koos elama,
pole meid enam keegi hellitanud,
kuid seltsis
jäime sellisteks, nagu olime.
Kogu maailma kiuste.

9.5.16

1990

* * *

... ja kuidas me leiame ennast
siin, kus me miskit ei tea
ja õppida tundma ei taha?

Teineteist oleme leidnud,
muu jäägu taeva hooleks,
ja mida meil saatus teinud,
jagame endiselt pooleks,

sest jagatud kibedad lonksud
omavad teistsugust maitset
ka siin, kus oleme konksul,
naudime elu maiset!

18.7.16

Polikliinikus, 1990

* * *

Mu Kallim, mina valvan Sinu und,
ma istun vaikselt, Sina vaikselt magad,
nii möödub märkamatu teine tund,
ja videvik on juba akna taga.
Ja üha sügavamalt tunnen seda, et
see on me elu õnnistatud hetk.

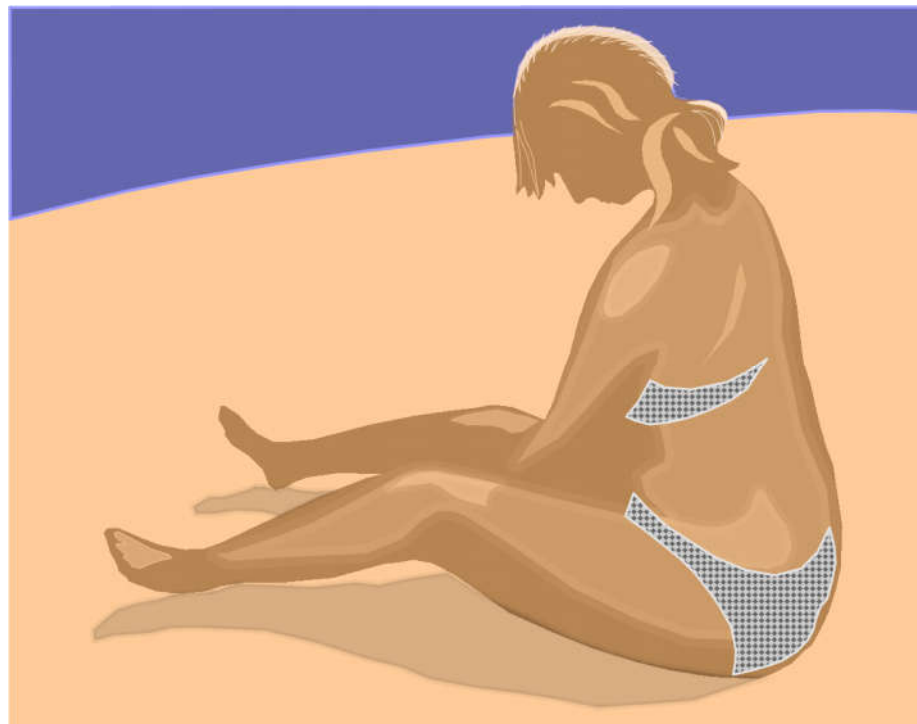
29.1.17

* * *

Päike pimestab,
taevas joovastab,
hingan Tallinna õhku.
Elu imestab,
kallim rõõmustab
sellel suvisel õhtul.

Me ei pidanud nägema
seda suve ja loojangut,
raviarst mulle ütles.
Selle pärast nii ägedalt
täna tänane Loojat me
kurja saatuse kütkes.

20.7.17 trammis nr 4

1990

Imetlen oma kallimat

Milline õnn, et ma näen seda imet
loojangu kiirtes ja tähtede säras.
Kunagi pole mul mujale kiiret,
kunagi sellest ei tüdine ära.

Justnagu mägedes, maailma tipus
imetlen kõrgustest võrratut vaadet.
Siit enam kuhugi ära ei kipu,
lõpmatult vaataks nii ilusat saadet.

6.2.18

1986

* * *

Mu kallim sonis oma viimsel ööl,
ta nägi raskes unes Väikest Printsit,
kes oma väiksele planeedile ta viis.
Ja saatjaks oli neil Juan Miro,
mu kallim rääkis nendega, ma kuulsin.
Nüüd tean, kust ma jälle teda leian.

27.1.19

* * *

Kui üks armunutest vangis istub,
nad ei tee ju vahet,
kes neist kinni on, ja kes on „vaba“,
nad kannatavad koos seda piina.
Ei ole tähtis, mille eest kallim kinni võeti,
vanglas pannakse poliitilised
kriminaalidega ühte kongi.
Kui armunuile on lubatud kohtumised,
ja nad peavad suhtlema läbi klaasseina,
suudavad nad saata läbi klaasi
seda, mis on võimatu –
soojust ja õrnust,
ja armastust.
Olgu neetud kõik seinad
armunute vahel!

19.3.19

2019

Kadunud kallima autoportreed vaadates

Ma lubasin Sulle, et Sind ma ei jäta,
et iialgi üksi ei jää Sina häтта,
ja lubatu täitsin. Ma vaatan portreed,
miks äkki nii kibedat nägu Sa teed?
Ma näen, et ei ole Sul sugugi kergem,
kui minul. Ja Sinust ei ole ma tervem.
Kui kaua veel kohtumist ootama peame?
Me hing jäänud ühiseks. Niipalju teame.

21.3.19

Kallima lokid

Kallimast laule ma saadan maailma,
et on mu kallimal rohekad silmad,
et on mu kallimal roosakad huuled,
et on tal hääl, mida rõõmuga kuuled.
Nüüd aga tahaksin laulda ma hoopis,
et minu kallima juuksed on lokis,
kuid ainult siis, kui ta hästi end tunneb,
üksnes kui lõbusad on tema tunded.
Vallatud lokid, neid keerutab päike,
kui saadab meile valguselaike,
parem, kui kodumaa taevas ta särab,
kuid teda võõrsilgi tunneme ära,
kui hakkab juustesse tekkima laine,
nagu õ-tähel, õnn ebamaine!

9.4.19

Kallima autoportree, 1994

2007

Kadunud pross

Kaasaegne kaubakeskus.
Siin kaotasid Sa prossi.
Aga meil oli kahju!
Pross oli Amsterdamist.
Kujutas päevalilli,
nagu van Goghi maalil,
nagu Ukrainal kallil.
Kui läheksin õige sinna
ja leiaksin selle prossi,
siis leiaksin ilmselt ka Sinu.
Kuid kuhugi ma ei lähe.
Seal koristatakse nii puhtalt...

27.8.19

Kallima luule

Saan sõbranna käest Saksamaalt juba teise kirja tänuavaldustega saadetud luulevihiku eest. See on mu kallima luulevihik. See on mu kallima sõbranna, kursusekaaslane, kes seletab, et temale on need luuletused üllatuseks, et ta pole näinud kunagi ega osanud ette kujutada, kuidas luuletus sünnib. Aga mina nägin ju seda pealt. Nägin ja nautisin. Alles praegu taipasin, et see oli ehk kaunim pilt, mis mulle üldse osaks sai. Ma märkasin seda kohe – muutus pilk, tekkis vaikus, ainult huuled liikusid hääletult riimi otsides. Mõne aja pärast hakkas kallim luuleridasid kirja panema – esimesel kätte juhtuval paberil. Ma käisin ta ümber nii vaikselt kui võimalik, et ainult mitte rikkuda seda meeleolu, seda innustust. Ja olin uhke, et kallim mind ei häbene, et ta ei varja oma mõtteid ja tundeid.

Tuli meelde, mida kallim minus eriti hindas, ta rääkis sellest veel Lapimaal – et minuga sai ta olla mugavalt ja sundimatult, nagu üksi, kuid see oli veel mõnusam, kui omaette. Ta sai rahulikult luuletada ja kindel olla, et ma ei küsi, mida ta kirja pani, ei nõua kohe ette lugemist, üldse midagi ei nõua ega palu, kuid kui kallimal selline tahtmine tekkib, olen ma igal ajal valmis kuulama, hindama, siiralt kiitma, õnnitlema.

Ka mina, kui küsisin, kas saan oma uut luuletust kallimale lugeda, pole kunagi saanud vastust, et liiga hilja juba või liiga vara veel, et enesetunne või meeleolu pole küllalt hea.

4.9.19

Haapsalus 1988

Esimest korda koos Tallinnas

Esimest korda me käisime Tallinnas,
kui oli kallim mu pruut.
Rongiga sinna ja rongiga tagasi,
õisega, meil oli rutt.

Olime armunud, olime tudengid,
ees olid pulmad ja sess,
peale sessi aga, veel hullemgi,
suunamine oli ees.

See just meid piitsutas, kartsime hirmsasti,
lähevad lahku me teed,
üks sõidab kagusse, teine meist – kirdesse
aastateks, mis sa siis teed?

Muidu võib-olla, et oleks meil teisiti,
mitte et kõik nõnda teevad.
Läksime sügisel Tallinna reisile,
aga meil tundus siis kevad.

Varasel-varasel udusel hommikul
käisime kohvikus „Pär!“
Vaksali tänaval, nüüd seda polegi,
hoopis on kellegi äri.

Viisakas kohvitass koorega, koogiga
meelde meil jäi eluks ajaks.
Selles ballaadis puudub ehk loogika,
kas seda on üldse vaja?

Mida ma tahtsin eelkõige siis näidata?
- Omakseid Pelgulinnas,
et see eeskuju võiks pärast meid aidata,
ja kallim eeskuju hindas.

2009

Hetked

Sa mängid klaverit.
Improviseerid vaikselt, ega vaja,
et keegi kuulaks.
Mina olen uhke,
et mind ei häbene.
Ma näen, et Sinu hing
on ihualasti.
Kui jumalikult kaunis!

13.10.19

* * *

Teiselt poolt tänavat koju ei vaata,
tean, et aknas ei leia Sind eest.
Tean ka seda, just siis, kui ei nähta,
väljud Sa oma autoportreest.

Viirastuslik on me ühine elu,
milles me ikka oleme koos.
Rikume reegleid ja murrame keelu,
punkti ei pane me armastusloos.

17.10.19

2022

Kallima autoportree

On ikka tõeline ime
see Sinu autoportree.
Kuidas ma olin nii pime?
On alles mõistatus see!

Muidugi, pilt veidi tuhmus,
kui oli originaal,
nüüd, kui see õnnetus juhtus,
minule jäi ainult maal.

Temaga nüüd mina suhtlen,
temalt kõik vastused saan,
vahest küll nutma ma puhken,
pilguga lohutad Sa.

Naeratad, teed suured silmad,
vahest teed ümaraks huuled,
täna, et selles maailmas
Sina mind mõistad ja kuuled.

Täna Sind, et Sa ei jäta
üksinda mind selles kõrbes,
et Sa ei jäta mind hätta,
lennates vastu mul kõrgest.

26.11.19

1992

Bonnie and Clyde forever!

Me olime ustavad,
eht Bonnie ja Clyde,
kuid kahest meist Bonnie vaid
surma nüüd sai.

See paistab küll võimatu,
nii olla ei saa!
Ja seisan nüüd võimetu...
Miks jätsid mind Sa?

130 kuuli,
neist poole sai Clyde.
Aga minule, kuulge!
Kuhu mu kuulid jäid?!

3.1.20

E & A 2023

Õnn

Ootan Sind Jelissejevi kaupluse juures.
Siin me lahkume hommikuti,
siin kohtume õhtul.

... ilmudki ausamba tagant,
Sa alati tuled töölt läbi aia.

Märkad mind Nevski teiselt poolelt,
kuid ei lisa sammu,
venitades kohtumise rõõmu.

25.1.20

* * *

Kallim oli nagu säraküünal.
Säraküünal, millest võimatu pilku lahti kiskuda.
Oli...
Ehk on see sära nii veetlev vaid mälestuspeeglis?
Sugugi mitte!
Kallim võis olla tujukas, jonnakas, sallimatu.
Tegelikult just see vaimustas kõige rohkem,
et tal oli julgust ja väarikust ebameeldiv olla.
Ja kui ta oli vahest sallimatu,
siis oli see ainuvõimalik siira inimese suhtumine.

3.3.20

1987

Koeraelu

Ma koera kombel otsin Sinu jälgi,
kuid neid on üha raskem üles leida.
Ma Sinu järgi jubedasti nälgisin,
ja varsti täiesti ma meele heidan.

Siis maha istun, vaikselt maha heidan
ma kohta, kaotasin kus Su jälje,
ma usun, et Sind lihtsalt keegi peidab,
et tingimata näen Sind varsti jälle.

Ma tean, inimesed nii ei käitu,
kuid mis mul sellest, mul on koeraelu.
Sind ootan, kuni unistus mul täitub,
Sa tuled mulle järgi, murdes keelu.

29.3.20

* * *

Päevitanud väle Eurydike
mängib halja muru peal sulgpalli.
Seda pilti vaataks mina ikka,
ja ei oleks seda kunagi mul palju.

Kuulda, kuidas vuhiseb tal reket,
ja sulgpall saab järjekordse vopsu,
kuidas mõista selle ime teket?
Kuidas uskuda, et saab see otsa?

7.4.20

2011

* * *

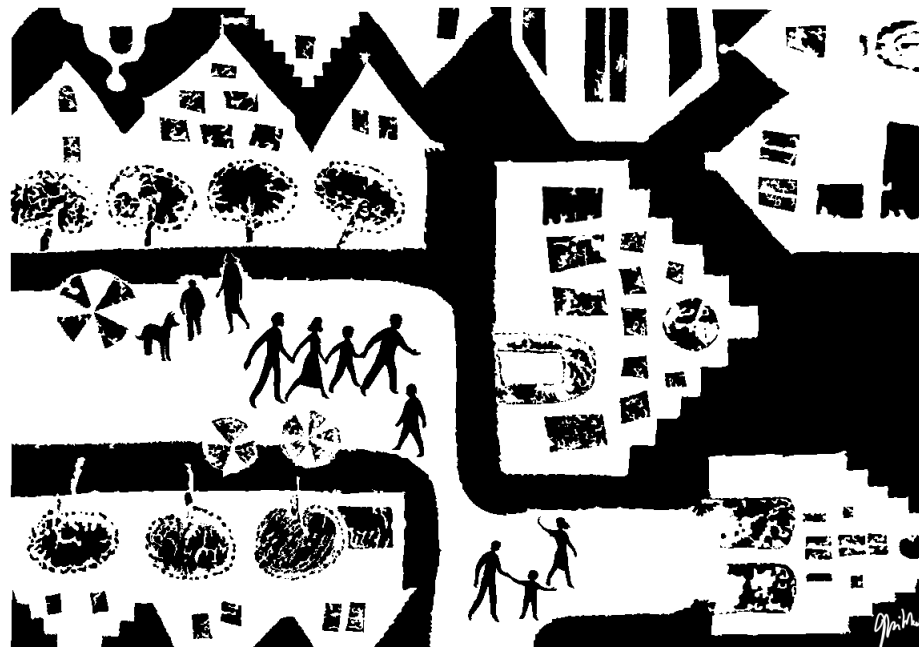
Armastatul ei jäeta valikut:
ta peab saama selliseks,
millisena näeb ennast kallima silmis –
kõige andekamaks,
kõige vapramaks,
kõige vaimukamaks,
kõige säravamaks,
kõigi maade ja aegade
võluvamaiks olendiks.

20.4.20

Suvine

Sina armastad päevitada,
ma seda ette ei kujuta.
Mina armastan sukelduda,
Sina ei oskagi ujuda.
Aga teineteist me armastame,
ega mõtlegi millestki muust.
„Küll me oleme erinevad!“ –
naerame me ühest suust.

1.6.20

Neumarktis, 1994

Meie jumalateenistused

Ma alati tahan sinuga olla, -
kordas tihti mu kallim,
tõsiselt silma vaadates,
et mulle meelde jääks.

See tähendas:

ka väsinuna,
haigena,
pahasena,
solvununa...

Kallim kordas nii,
et ma aru saaksin:
see ei ole isegi palve,
vaid usutunnistus.

3.7.20

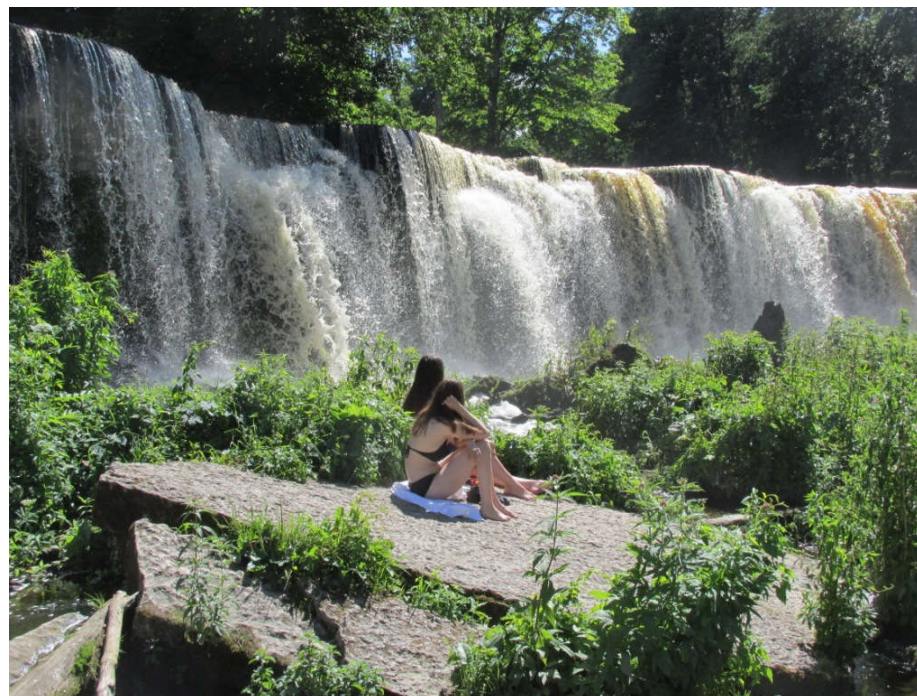
Külastame Keila juga minia-, poja- ja pojapojaga

Voogudes vallatles saarmas
"Puhta vee ringi" filmist,
kaldale mänglevalt kargas
ja pole kadunud silmist,

enne kui oli veendunud,
et teda tunneme ära,
et oli meile meenunud
möödunud päevade sära.

Kas usute, kallimad hinged
ilmuvad loomade kujul,
sugugi mitte inglina,
vaid saarmana tõstavad tuju?

16.7.20

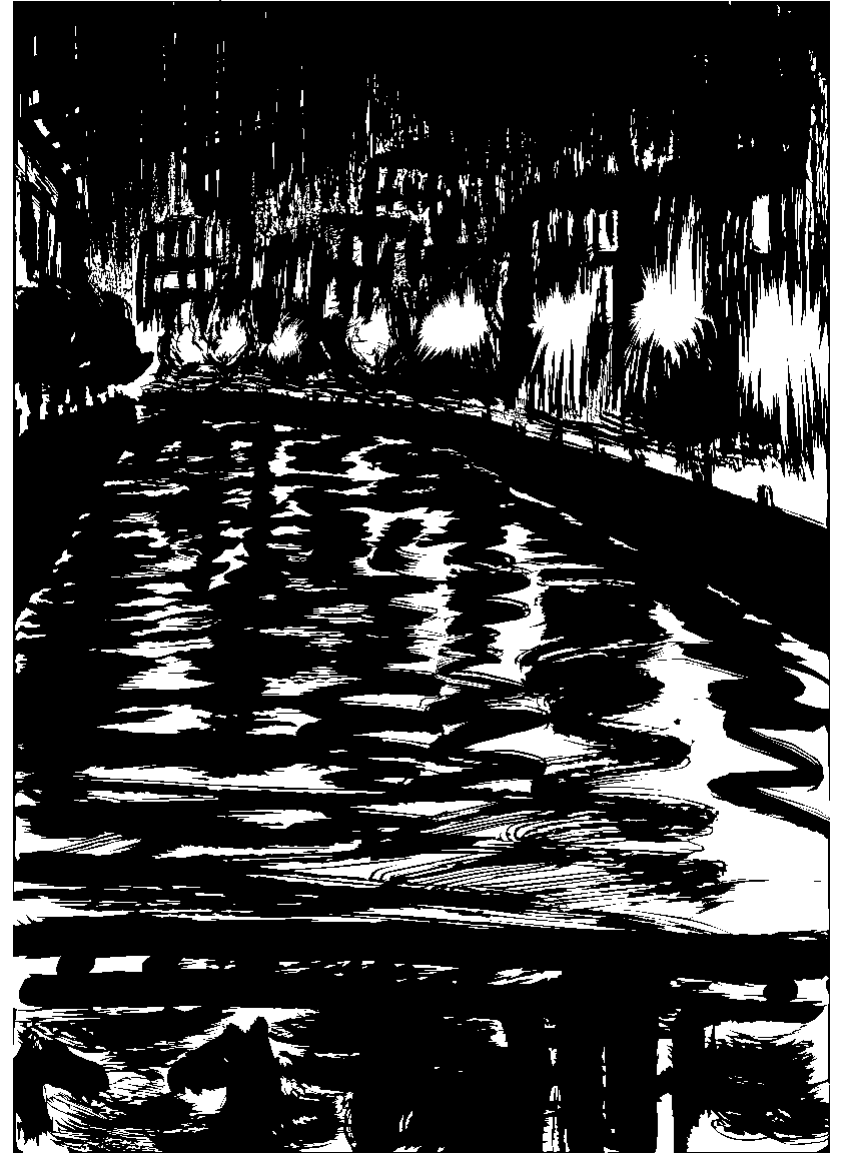
Keila jõe nümfid, me poja foto, 2020

Sügisene

Kuhu Sa jäid küll, madu „Väikesest printsist“?
Ainult Sina saad viia kallima juurde,
isegi siis, kui kallim on teisel planeedil.
Ma annan Sulle piima ja vaatan kaua,
kuidas Sa lakud seda oma kaheharulise keelega.

Praegu on november. Sa magad vist juba.
Hakkan kevadet ootama.
Nagu sandaletid karbis,
nagu ere huulepulk peegli ees.

8.11.20

1983

Unenägu, mis oli kunagi ilmsi

Kursaõdede summas
Sina eksamit ootad.
Imetlen seda tummalt,
lähemalt pole loota.

Vaevalt kunagi julgen
teie kampa ma tulla,
muudkui eemalt Sind jälgin.
Aga meeldid Sa mulle!

Ja ometi aimad Sa
pilku hoolivat endal,
ja veereb nüüd lainena
miski kutsuv ja lendlev.

Tunned segadust veidi,
siiski naeratad armsalt,
pilku minule heidad...

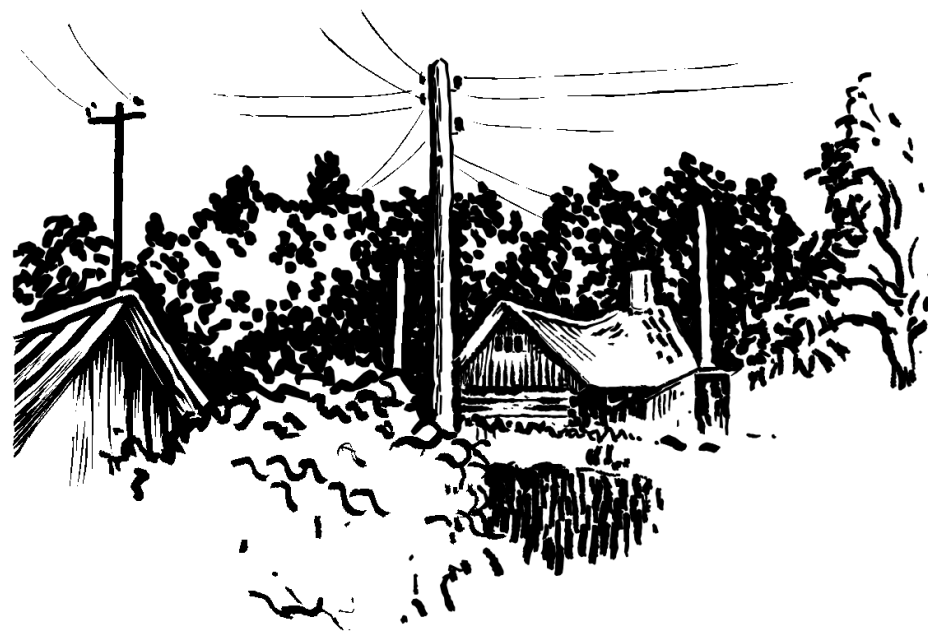

16.12.20

2009

Kohtumine

Nägin kallimat ma unes.
Kallim seisis maantee ääres
meie tuttavate seltsis,
ja see oli Käina maanteel,
maanteeristist mitte kaugel,
huvitav, miks nimelt seal?
Kuub, mis kallimale sobis,
oli seljas tal ja laiad
mustad püksid, nagu ikka.
Paistis kevadine päike,
siniliiliate õied
muru ehtisid, mis alles
ärkas raskest talveunest.
Kärdlas on see tore aeg
erilisel kombel kaunis.
Ja ka mina polnud üksi,
olin lastega, me ruttu
sinna liigume, kus kallim
seisab tuttavate seltsis,
aina kiirendame sammu.
Kallim naeratab meil vastu.
Natuke, veel mõned hetked,
ja ta annab mulle musi
igapäevaselt, justnagu
muudkui trehvame siin Kärdlas.

Kärdla lapsepõlvekodu pööninguaknast, 1966

24.3.21

* * *

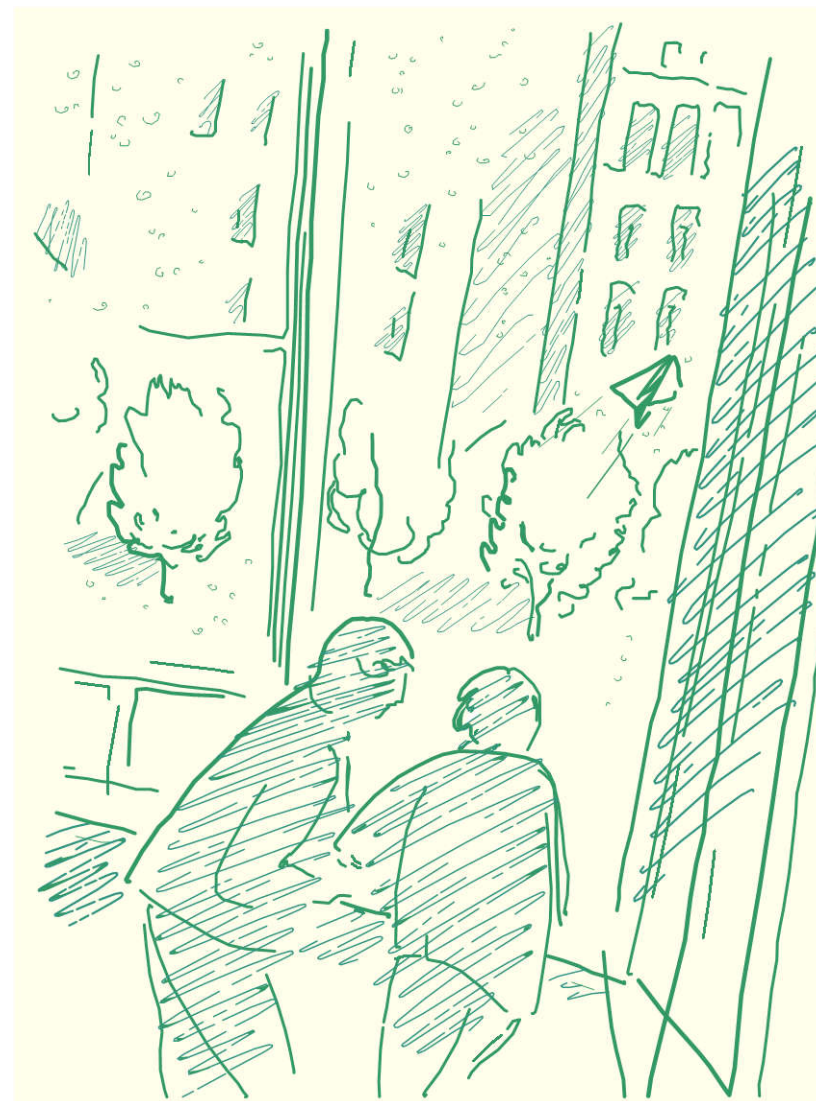
Sellega võimatu harjuda,
iga kohtumine on sündmus –
pidulik, erutav, meelde jääv.
Võrratu on Sinu ilu –
iga pilk, iga naeratus
ja Su hääle kõla.
Iga kord, kui Sind näen,
seda avastan uuesti,
vaimustun, armun,
ja kaotan pea.

25.3.21

* * *

Kevad.
Mu kõrbe on õitsema puhkemas.
Väikesed rebased lippavad lõbusalt,
kuigi neid näeb ainult kuningas Saalomon.
Õhk juba natuke päikse käes virvendab,
silmapiir peegliks saab, ja peeglitaguseks – taevas.
Laiud nüüd tõusevad lendu ja kannavad
sinna, kus armunud kohtuvad.

26.3.21

1968

* * *

Tean nüüd, milleks on olemas luule –
usun, et luuletust loed Sa Seal,
enne kui ilmub, enne kui kõlab,
luule on side, mis kestab.

28.3.21

Pildike välitöödelt

Pesen kallima pead,
kuigi ta veel ei tea,
et ta on minu kallim.
Vahest natuke aimab?
Vesi voolamas kruusist
piki kallima lokke.
Sooja vett ämbritäie
tõin ma hõõguvalt lökkelt
laugel kaljusel nõlval,
kaugel Lapimaa järvel.
Rühmas on teine tüdruk,
mitte talle, vaid mulle
au on antud, täis uhkust
pesen kallima juukseid.
Kestaks see igavesti!

31.3.21

Reigi kirik, 1966

Kevadine unenägu

Kõigeväeline Jumal
teatas Oma otsust:
tulles vastu mu palavatele palvetele
toob Ta tagasi minu kallima,
kuid ainult orava kujul.

Aitäh Sulle, Kõigeväeline!
Tee nüüd ka mind oravaks.
Me lippame Nõmmesse
ja ajame teineteist taga
kõige kõrgema puu ladvas.
Me mängu saab pealt vaadata
bussipeatusest “Roheline”.

Halleluuja,
halleluuja,
halleluu-u-u-ja!

16.4.21

2011

Lauluke

Kaks kodumaaigatsust kohtusid kord
ääretus võõras maailmas,
ja korraga sündis nii võluv akord,
et pisarad tungisid silma.

Refrään

Kui oleks vaid koos
ükstakõik kummal maal,
siis magusam moos,
siis on ilusam maal.

Uus ühine kodumaa tekkis neil siis,
mis kõikjal neid alati saatis,
kas oli see viis, oli jonn või kapriis,
või lihtsalt üks ühine saatus?

21.4.21

Meie Ema palve

Meie Ema, kes Sa oled taevas,
halasta me peale oma armulises tarkuses,
tee nii, et meid mõistetakse,
nagu taevas, nõnda ka maa peal,
anna meile süümepiina ja kahetsust,
kui oleme oma kallimaid sõna või teoga kurvastanud,
anna meile kannatust jõuda oma kallimateni,

kui kaugel nad meist ei oleks,
anna meile usku seda kohtumist ära oodata
ja lootust, et me kallimad meiega jäävad
igavesti.
Aamen!

2.5.21

Toompealt, 1967

Pildike

Jalutame Suomenlinnas –
kindluses graniitsel saarel,
kõrgel bastioniseinal.

„Vaata, – ütleb mulle kallim, –
kus kuldkalake!“ Ja tõesti
väikses nelinurkses tiigis
ujub üksi kaunis preili
bastioni sisehoovis.

Ma ei tea, millest rohkem
siis ma vaimustatud olin –
avastatud kenast pildist
või ehk luulelisest pilgust,
mille heitis minu kallim.

16.5.21

2008

Abikaasadele

Nautige, nautige ometi,
et teie olete koos,
et abielus te olete,
see on ju magus kui moos.

Hommikul seltsis te ärkate,
lippate alasti ringi,
kas oma õnne te märkate?
Või on see harjumus mingi?

Lehvitades üle tänava,
ruttate lõbusalt tööle.
Kas oma saatust te tänate?
Kas päeval mõtlete ööle?

Kust tuleb muidu see innustus,
mis aitab tulla teil toime
pälvida edu ja tunnustust,
kust on see hämmastav võime?

Õhtu, kõik on veidi väsinud,
te aga endiselt lendate
jalutuskäigule käsikäes,
teineteist lustakalt embate.

Innustab, joovastab, liigutab
öö ja ka õhtu, ja hommik,
mis päevast päeva teid kiigutab,
see on üks lõpmatu looming.

Öö

Öö vaatab aknasse, sisse ei astu,
ilmselt on jäänud ükskõikseks mu vastu.
Mul on nii kahju, me sõbratar öö,
et nüüd ka Sina mind valusalt lööd.

Kas Sul on meeles, see oli nii liigutav,
mustadel tiibadel meid Sina kiigutad,
kiigutad õrnalt ja ülimalt hellalt.
Unustame kalendri ja kella,
sulame üles Su mõnuses soojuses,
ujume Sinu avaras hoovuses,
kaks ühtelahustund magusat tilka,
rõõmustame, aga siiski ei kilka
vaikuses, Su salapärasest vaikuses
lendleme meie kuuvalguse laikudes.
Tiirleme, keerleme, siis jälle uinume,
ärgates vaimustust võimatut tunneme –
teineteist leidsime ääretus kõrbes,
lendleme aina nüüd käsikäes kõrges.

1.6.21

22.5.21

* * *

Issand, kui vaprasti läksid Sa sinna,
kuhu ei taha ju keegi minna,
hoidsid Sa silmi julgesti lahti –
siin on mu kallim, ja muu pole tähtis!
Siin pole võimalik kedagi petta,
raske on eluga hüvasti jätta.
Olime Sinuga lõpuni koos
me imeilusas armastusloos.

6.6.21

Palverännak, 2009

* * *

Me maailmas kõik oli olemas,
mis peab olema maailmas –
olid sõbrad, õed-vennad olid ka,
käisime laulmas ja maalimas.

Ja isegi metsikus rannas –
maises Eedeni aias
sai käidud meie maailmas,
sai olla koguni maias.

Millestki polnud puudus,
võiks öelda, kõik oli täiuslik –
meenub nüüd justnagu udus,
kuhu see ometi jäi kõik nüüd?

Kohad peaks olema tuttavad,
kuid ära miskit ei tunne,
pildid kui videol ruttavad,
vajusin mingisse unne.

8.6.21

Vaikus kahekesi

Kahekesi Rocca-al-Mares,
ilm on sula, taevast hall,
asjalikult kõnnib vares,
jääme seisma räästa all.

Seltsis kuulatame, kuidas
räästalt alla tilgub vesi,

väga tihti mingis uimas
oleme me kahekesi.

Vaikus ühine on meis,
kõik on ühine meil kahel,
see on meie pulmारेis,
justkui kahe elu vahel.

10.6.21

2024

Suvine unenägu

Kallimaga konverentsil
oleme. Hotellitoas
kallim õndsalt uinumas.
Lähem rõdule ja sealt
mitut kallima kolleegi
justkui juhuslikult lihtsalt
väljas jalutamas näen.
Igaüks käib omaette,
aga kõigil salasooviks,
et sel soojal suveööl
kallim rõdul äkki ilmuks
pildina, mis ootamatult,
võrratult, paratamatult
eluajaks meelde jääb.
Sellele, kes seisab lähem,
seletan ma vaikselt häälel,
et mu kallim magab nüüd,
ja ma palun, et nad kooris
tema auks siin ei laula,
kuigi see on väga armas,
et neil selline idee.
Tunnen sellest äkki õnne,
uhket õnne – olen kaitsja,
olen hoidja, olen rüütel,
ustav rüütel surmani.
Kallim magada võib rahus,
ja kui ärkab, olen mina
(mina, mina! mina!! mina!!!)
tema kõrval alati.

22.6.21

Mõistatus

Ma uinusin ja ärkasin oma kallimaga,
jalutasin ja sõin temaga.
Me käisime näitustel ja kontsertidel,
veetsime seltsis puhkuseid
Hiiumaal, Saaremaal,
Kreekas, Kataloonias, Soomes...
Tihti aitasin kallimat tema töös,
see oli omaette nauding.
Me mängisime meie pojapojaga
ja olime justnagu eakaaslased.
Ja nüüd küsimus:
kuidas mu süda pole lõhkenud?
Inimese süda ei suuda välja kannatada
nii tohutut õnne.

22.6.21

Kohtumine

Lamame käsikäes haljal aasal.
Mis meie väsimust ometi mahutab?
Lamame vaikselt, tasa-tasa,
enam meid kunagi miski ei lahuta.

Sajandid mööduvad või aastatuhanded,
me mitte kuhugi siit ei rutta.
Igatsust nüüd saame välja puhata.
Isegi enam ei taha nutta.

13.7.21

2013

Unenägu

Kuulen kaugelt kallima häält –
söök lõunat terrassil kaaslastega.
Kallim mind märgates tõstab käe
ja sõrmi liigutab armsasti.

Kallim on jutustaja kuldne
ning alati pilkude keskel.
Kallima häält ikka on kuulda,
kui tema seltskonnas vestleb.

Kohe ta mulle suppi soovitab,
mis täna eriti õnnestus.
Seltskond, mis rannahotellis suvitab,
rõõmsalt terrassil einetab.

* * *

Meie teki all
oleme MEIE.
Siin me lendame,
mängime ja tantsime,
nagu virmalised Lapimaal.
Siin me uinume ja ärkame,
ega oska öelda, mis rõõmsam on,
kas uinumine või ärkamine.
Me tekialune maailm
on laiem ja avaram,
kui tekipealne.
Ja kõrgem.
Ja kaunim.

9.8.21

Ja armsam.
See on me kodu.
See on me kodumaa.
Me ühine kodumaa.

* * *

Üks täht oli taevas, üks ainuke täht.
Ta vaatas mul otsa ükskõikselt kui vaht.
Siis naeratas äkki Su kaunis portree
ja küsis mult vaikselt, mis mina nüüd teen?
Ja vastuseks nüüd pole kõlvanud sõnad,
need sõnad, mis alati olid nii kenad.
Sel õhtul me pojale toodi uus diivan,
kuid sellel ei istu me Sinuga iial.

11.8.21

13.8.21

2014

* * *

Me elame nüüd suurepärasest kohas,
kus toast on paplite sahinat kuulda.
Sul meeldis ju alati lehtpuude kohin,
ja tuul parajasti nii ägedalt puhub.

Sa mäletad, varem meil oli kuus akent,
kuid ühestki ühtegi puud polnud näha,
ja kohinat ei ole kunagi kostnud,
vaid müra ja üminat, busse ja trolle...

Oh, Issand, kui tore meil oli seal olla!

15.8.21

2008

Unenägu

Unes kallim mulle ilmus
poja seltsis jalutamas,
orienteerumise võistlus
meie ümber oli käimas.

Osavõtjad, numbrid rinnus,
silkamas on haljal aasal,
teevad seda suures innus,
ja see ind meid kisub kaasa.

Meile muretsen ma kaardid,
kuskilt tossud saame jalga,
korraldame oma stardi,
orienteerumine algab!

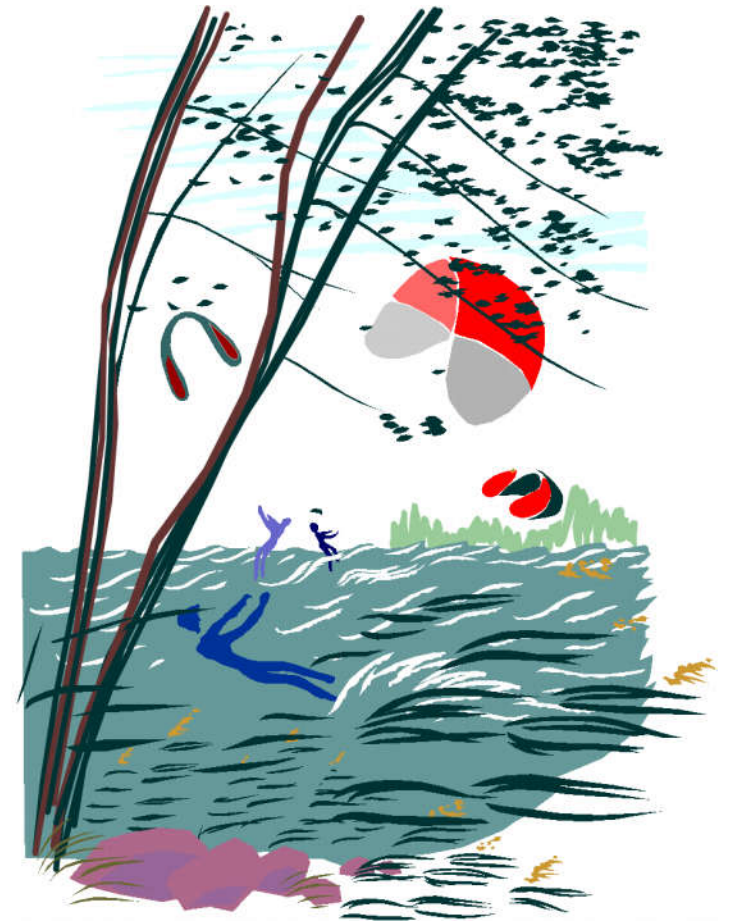
Ees on metsasiht, ja peaks
seda sihti leidma kaardilt,
et me asukohta teaks,
siis ka suunda veidi klaariks.

Aga kallim ja ka poeg
aina jooksevad, ja mina
püüan neile olla toeks,
kuid ei jõua järgi minna.

Hakkan kahetsema, et ma
pakkusin neil seiklust sellist,
kui nad eksivad nüüd metsa,
kust ma otsida neid võiksin?

Selles kohas lõppeb uni,
hakkan parajasti kohkuma,
orienteerume nüüd kuni
unes finišil me kohtume.

18.9.21

2011

* * *

Sõbranna saatis mulle pildi,
ja pildil oli minu kallim,
pilt oli tehtud Regensburgis.
Kõik oli minul justkui meeles,
kuid et mu kõrval oli ime,
mis kõigist unistustest kaunim,
see oli üllatuseks siiski.
Päev ainus jumalanna kõrval
on seda väärt, et pärast põled
sa põrgutules igavesti.

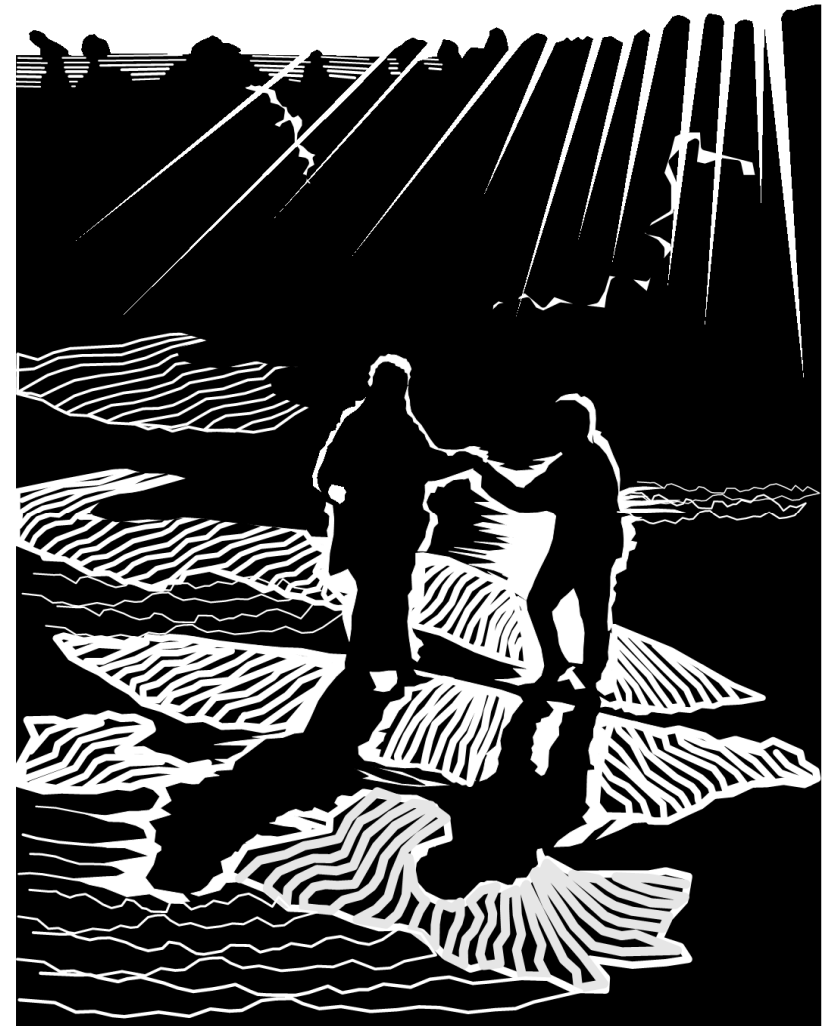
20.9.21

Meie, kaks lõbusat geoloogi

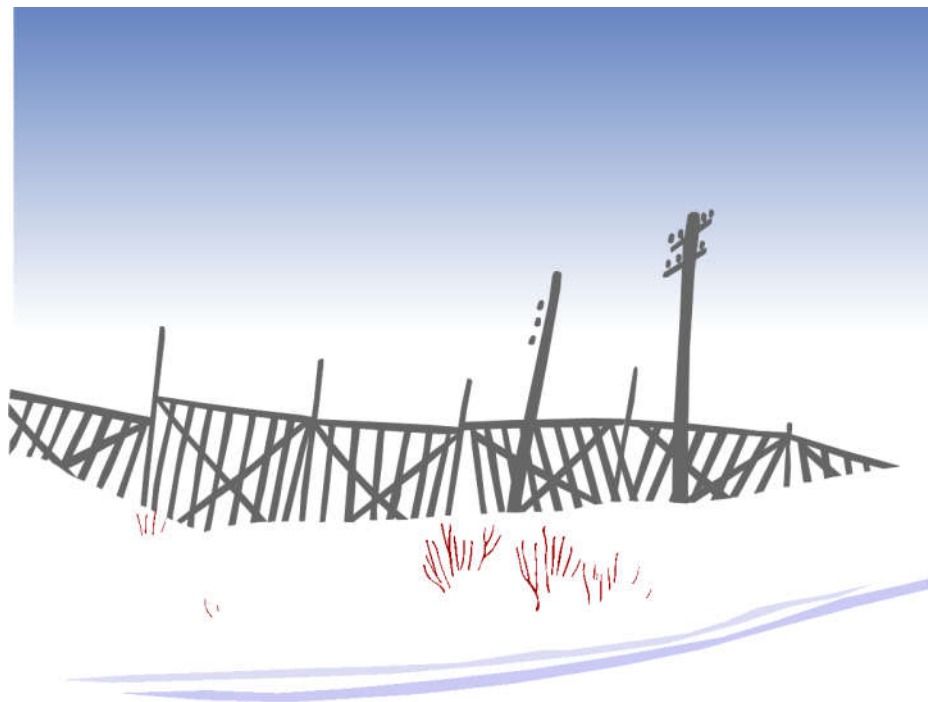
Meie elu lademed on kihilised: Sinult, minult, Sinult, minult, ja ikka parimat. Ajasügavikku vajudes, lademed moonduvad. Tavaline liivakivi saab säravaks kvartsiidiks, kleepuv savi muutub tumepunaste granaatidega rohekaks amfiboliidiks, hall lubjakivi saab noobliks marmoriks – lumivalgeks Carraraks, värvirikkaks Karjalaks. Milline nauding on kallimaga kokku sulada! – hingest, ihust, eluloost. Kui maitsev on see kihiline pirukas!

3.12.21

Pealkiri on laenatud Jennifer Comptoni luuletusest “Meie, kaks kaunist lesbit” Ingvar Luhaääre tõlkes.

2020

1967

* * *

Noored kahekesi lahe jääl.
Loodame, et neile meelde jääb –
avaruses, külma tuule käes
sammuvad nad vaikselt käsikäes,
ja ei ole miskit tähtsamat kui hetk,
veidi kergemeelne pühapäevaretk.

28.12.21 Lauttasaarel

2022

* * *

Koolist tööle ja tagasi
kannan õlal ukraina tüdruku tõukeratast.
See on mu raskerehv.
Säh sulle, Putin!
Eluilmas ei saa sul olla nii toredat lapselast,
nagu meie tüdruk.
Sellised lapsed kasvavad ainult vabal maal.

19.5.22

Jumala õnnistus?

Kallima vanaema suri Leningradis mõned kuud enne blokaadi algust.

Mu isa, kes oli kroaat, suuri paar aastat enne sõda Jugoslaavias.

Mu kallim, ukrainlanna, suri kolm aastat enne suure sõja algust Ukrainas.

Minu sõbranna, kes oli kunstnik ja tundis maalima valu teravamini kui teised, suri koroonasse aasta enne sõja algust.

24.7.22

2022

Kohutav kevad,
masendav suvi.
Midagi head
ei ärata huvi.

On alles tava,
rõõmustab, et
ladusid tabab
ukraina rakett.

Las hiperkuuti
lendavad laod!
Kuradi Putin,
millal sa kaod?

25.7.22

* * *

Ennesõjaaegsel pildil
armsad naeratavad näod,
justkui muinasjutus mingis,
kuhu see küll pärast kaob?

Mida rohkem pilti vaatad,
seda kaugemaks see jääb,
sealt naeratusi saata
tuleb läbi paksu jää.

See on mõistatus, mis meile
rahu kunagi ei anna –
et võib saada juba eile
kaugemaks kui taevamanna.

27.7.22

2022

Väike leedi

Kaunis tüdrukute maailm,
kus üksisarved ja printsessid,
vaimusilma ette maalin
Barbie nukke ma koketseid.

Kes on lapsikud ja süütud
aga graatsilised samas,
kellel õppimine tüütu
imekombel tundub armas.

Vaimustav on väike leedi,
kuigi jonnakas ja uhke.
Temale ei loe keegi,
kui sõbrannaga ta suhtleb.

Lõbusasti tüdruk naerab,
kuid võib kergesti ka nutta.
Looja andnud helde käega,
kuid ka ära võtta ruttab.

Tõesti, mis saab olla parem
meie õnnetul planeedil
täna, homme ja ka varem,
kui üks tore väike leedi?

29.7.22

* * *

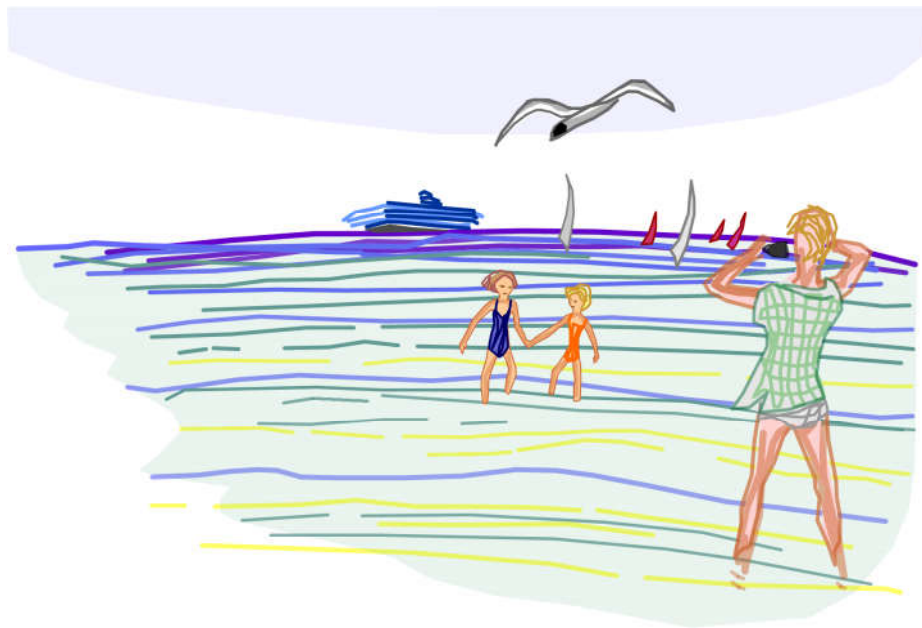
Kiisuke, mis sa mu hingest nii kraabid!
Ma pole ju süüdi, ma pakkusin abi,
ja see võeti vastu, on täis neli kuud,
meil oli ju pisike pere, mis muud?
Nüüd otsas see nali, käes viimane päev,
me sööme veel lõunat, kuid hommikul laev
mu tüdrukud Tallinnast minema viib,
miks saatus nii kiusab ja narrib mind nii?

1.8.22

* * *

Võin süüa anda teil
ma võrdlemisi maitsvailt,
teil voodi teha saan
ja ööseks muinasjutt
mul varuks, kuid kas ma
saan olla julge rüütel,
kes koletise võidab?
On tarvis sellist just!

5.8.22

2022

Kõrge tiitel

Need kuud, kui Nastja Pae tänaval koolis käis, olin ma lihtsalt Nastja vanaisa. Nii tundsid mind teised lapsed, õpetajad, korrapidajad. Millise uhkusega kandsin ma seda tiitlit! Isegi nime ei ole vaja, kõik on öeldud, milleks ma olen siin ilmas. Ausalt öelda, olin selle tiitliga isegi kaitstud, näiteks, Nastja vanaisa ei tohi väljas külma tuule käes oodata. peab ta sisse laskma, kuigi kooli reeglid seda keelavad.

25.8.22

Sõda

Sõda teeb mõttetuiks
kõik meie rõõmud,
kõik meie unistused ja plaanid.
On täiesti võimatu mõista,
mis mõnu, mis tulu see toob,
kui kuritegude arv,
mis niigi on meeletult suur,
kasvab ka täna?

**Veel üks raketilöök Ukraina linnadele
ehk Jälle Guernica**

... raketid tõuseb saja kilomeetri kõrgusele
ja sealt langeb sihtmärgile, aina hoogu lisades.
Tõrjuda on väga raske...

Uudistest

Käärib, käärib inimeste viha
koletiste vastu,
varsti, juba varsti
korgi välja lööb.
Ja siis...
... veel kaua oli kaugelt näha
Tasuja välkuvat mõõka
ja kukesulega kübarat.

15.1.23

1967

Lumine Nastja

Võtame videot „Lumine Nastja“.
Vaatamisest teid miski ei päästa,
ja film on tõesti seda väärt,
ilul ja põnevusel pole äärt.
Siin Nastja turnimas kõrgele tippu,
ega ta asjata sinna ei kipu,
mäest sõidab kilgates ümaral kelgul,
kiirust ja libedust Nastja ei pelga.
Nii Nastja „UFO“ trampliinilt kord lendas,
kuid tüdruk ikkagi kindel on endas.
Siin näeme lumel me tiivulist inglit,
kuskilt ei leia te kaunimat mingit.
Ja pealkirja kes välja küll mõtles?
Arvate ära või ütlen teil ette?

21.2.23

* * *

Tüdrukud tulid Soomest,
läikivad kui kuuseehthed,
magusad kui piparkoogid,
mis jõulupühadeks tehti.
Kingitusena tulid,
justnagu otse taevast,
kui tuletorni tuli,
märgatud eksinud laevast.

21.2.23

* * *

Armastust süüjakse supilusikaga.
See on selline maiuspala.
millest kunagi isu täis ei saa.
Võib natuke väsida,
kelku lohistades,
kuid ei tüdine iialgi.
Tipp hetked on,
kui armastatud isikuga
(kallimaks saab ta kellegi teisele, tulevikust)
pilk taevas lumel vedeled,
kaua see ju kesta ei või.

Tegelikult on isade ja vanaisade armastus
tõeline hukatus –
vaesed tüdrukud otsivad pärast elu lõpuni,
mis vähegi meenutaks.

22.2.23

Esimene mõte

Mõtlemata, tajumata,
aina teineteise poole
ruttame,
kõik meie mured
jäägu Dramaturgi hoolde,
kuni taipame, et juhtus,
mida pole suutnud loota –
inimjäljed kõrbeliival,
aimasime, kuhu viivad.
Käsikäes, et mitte iial
leitud lahti mitte lasta.
Aga kõik ju kahjuks lõppeb
selles õnnetus maailmas,
ja ka sõber, kelle leidsid,
lahkuda võib, ära minna...
Ei!!! Las vannub, nii ei juhtu,
mitte iial, mitte iial,
üksi mind ei jäta kõrbes,
see on jube, jube liialt.

13.12.22

1983

Armastus

Armastus ei ole suhe,
ja ka suhtumine mitte,
armastus on elukeskkond
ette nähtud inimlapsel.
Kui tal natukene veab.

Ja kui teisiti on äkki,
see on tervisele väga,
väga kahjulik, ja seda
tuleb vältida.

9.1.23

1983

* * *

Tassi, mida puudutasid ta huuled,
on pärast kahju pesta.
Padi, millele jäi külge tema lõhnaõli aroom,
teeb lausa hulluks.
Loomulikult ka froteelina,
millega ta ennast vannitoas kuivatas,
ei lenda kohe musta pesu korvi.
Kuidas küll võimalik, et alles tunnid tagasi
kõlas siin ta hääl, ja tass, padi ning saunarätik
pole olnud mingid reliikviad?

5.3.23

Pulmareisil

Siiski natuke kõhe
on meie uudne elu,
see mis veel alanud pole,
kuid eelmine juba otsas.
Peenel jääl kahekesi...
Ei sellest praegu mõtle,
kõnnime lihtsalt pargis,
oskame nii vaid meie –
vaikides aga ühes.

11.3.23

* * *

Päike paistab selja tagant,
lokkis juustesse toob sära,
justkui unes, justkui magad,
tunned ära? tunned ära?

See on kallim, mitte ingel
ega Taevariigi saadik,
mitte jumalanna mingi
ülikooliajast saadik.

Kuidas uskuda, mismoodi?
selle imega ei harju.
Teineteise jaoks meid loodi,
ja kas vaiki nüüd või karju.

2.4.23

1995

* * *

Kastanid õitsvad... Kas tõesti ei saa
kuidagi vaiksemalt ja märkamatumalt?
Kas pole selge, et see on üks haav,
haav, mis ei parane, miski ei aita ju?

Kastanid, ei! Ärge kuulake mind!
Õitsege neile, kes õnnelik täna,
kes veel ei tea, kui jube on hind...
Ma palun vabandust. Südamest tänan!

18.5.23

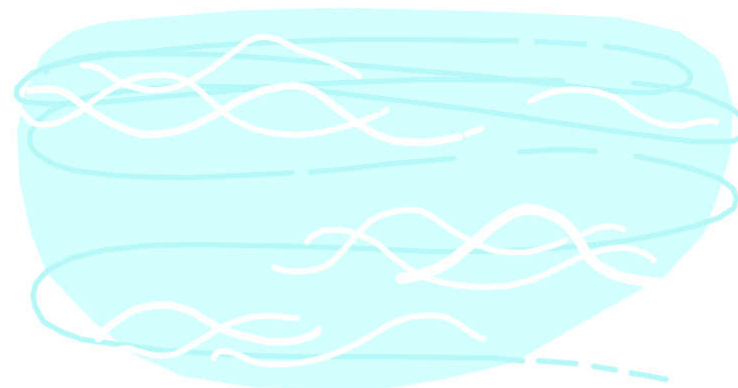
Suvine

Sõidame rongi vagunis,
väljas on helesinine
vilkumas aknatagune
vaimustavalt lupiinine.

Kiirrongina möödub puhkus,
oli tore lastega suhtlus,
tahaks kangesti jääda veel,
kuid juba tagasiteel.

Ja akna taga kõik roosa
põdrakanepist, nagu mõistate,
luule, ei mitte proosa,
sobib maailmale õitsvale.

5.6.23

2011

* * *

Me tahame kõrvuti istuda,
me tahame kõrvuti magada.
Ei tohi meid laiali kiskuda,
meil peab seda õigust tagama.

Vist arvate, liiga noored,
küll elu neid taltsaks teeb...
Ühine saatus, mis koorub,
näitab meil alati teed.

Kahju on igast päevast,
kahju on igast ööst,
mis röövib meilt kroonu, haigla
või liiga pikk välitöö.

16.6.23

* * *

Mina olen Sinu. Sina oled minu.
Imeline võlu sel omastaval käändel.
Teineteisel kuuluvust kuulutame uhkelt,
nagu kõige kõrgemat tunnustuse kraadi.

16.6.23

2011

1990

* * *

Olla Nõmmel õnnelik.
muutumata oravaks,
on üks imeline trikk,
ärge püüdke korrata.

29.7.23

Aktimaal

Kallimal on uhked kulmud,
kaunid rohelised silmad,
sirge nina, roosad huuled,
pehmed lokid, valge kael,
õlad liigutavalt lauged...
Nii me jõuamegi sinna,
kus meil säravad kaks päikest,
hellalt pimestavat, pilku
lahti kiskuda ei ole
valguse ja varju mängust
üldse võimalik. On loodud
imetlemiseks me aarded
lummavad. Jää seisma, aeg!
Kiitmist ootab veetlev naba,
nõtke piht ja kaarjad puusad,
kõhu kumerus ja jalad
varvasteni elegantsed.
Aga käed! Kas leidub kohta,
mida suudlesin ma rohkem?
Igat sõrme...

8.8.23

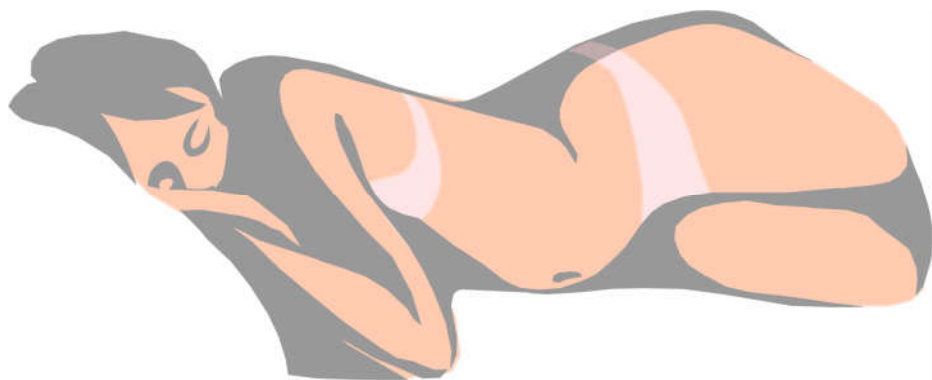
* * *

On pidu lõppenud, ei kosta enam juttu,
ja lahtipakkimata kingitused laual.
Kõik möödus kahetsemisväärselt ruttu,
ei kesta meie rõõmud kuigi kaua.

Vaid vaimukõrvus kõlab pillerkaar,
mis sädeles ja meelitas ja lendas,
justnagu laulust igihaljas saar,
kus unustame kibedamat endas.

On kahju lahkuda nii vaimustavast hetkest,
sest see ei kordu enam, liiga hea,
me sellist leiame vaid uneretkest,
ja ainult siis, kui tõesti meil veab.

31.8.23

1990

Lapimaal välitöödel

Igas pilgus, igas sõnas
avastame ühist hinge,
ja see on müsteerium mingi,
lausa ütlematult kena.

Mida pole jõudnud öelda,
seda aimame me ette,
ja see aimdus meid ei peta,
millest saaksime veel mõelda?

Aimame, kuid veel ei tea,
et meil ühine ka saatus.
Noortele ei meeldi paatos,
kuid ka see võib olla hea.

30.9.23

Magamistoa akna all, Pelgulinna hoovis

Aken pole läbipaistev,
selle pärast vist ei näegi,
kuidas lehvitad Sa mulle,
kutsud sisse ja ei mõista,
miks ma Sinule ei vasta.

29.10.23

2010

Haiglas

Kõik on nii sarnane –
must silmapiirini mets
ja akna taga
aeglaselt maandumas lennuk.

Kuid metsa taga meid siis
justnagu midagi ootas,
ja lennuk meid kuhugi viis
üle öise Prantsusmaa.

14.1.24

Giovanni di Paolo, Paradiis, 1445

Kui me kokku jälle saame,
nagu paradiisi maalil,
nagu unistuses kaunis,
nagu armsas unenäos,
seisame üks teise vastas,
vaatame üks teisel silma
ja ei tea, mitu tundi,
mitu aastat juba läinud.
Me ei tüdine, ei väsi,
kokku puutuvad me sõrmed,
jutustavad niivõrd palju
meie rõõmust, meie valust,
meie igatsusest karmist,
mis nüüd igavesti otsas,
raske uskuda...

4.2.24

* * *

Debussy linalakk tütarlaps,
mul õnnestus Sinuga tutvuda,
saada Su sõbraks, hiljem – abikaasaks.
Olen nii uhke, et mind valisid,
ja et minuga jäid selliseks,
nagu enne me tutvumist.

22.2.24

Londa Color nr 17

Kallim ei ole linalakk,
kuid suvel päike pleegitab kenasti
me kastanpruune juukseid,
ja kallim aitab päikest.
Minul aga on rõõm kallimat aidata
(suvel võetakse meil tihti soe vesi ära).

22.2.24

* * *

Me pole seda omavahel arutanud,
kuid jõudsime otsuseni,
et see poleks aus,
kui üks meist naudiks
oma kodumaal elamist.
teine aga igatseks oma kodumaad taga
kättesaamatu unistusena.
Selle teadmisega elasimegi Peterburis,

mis oli alati kuulus tolerantsuse poolest,
ja oleme teineteisele kodumaa ja kodu.
Teate, kui armas on kodumaa?
Aimate, kui tore on kodu?
Kas oskate oma kallimale kodumaa ja kodu olla?

26.2.24

Põhjamaa hapud marjad

Kallim kasvas Ukrainas,
kus kirsid ja aprikoosid
hellitavad sind aina,
viinamarjad ja roosid.

Põhjamaale ta toodi,
kus maitstes ta uusi marju –
tikreid ja sõstraid, mismoodi
neid süüakse? Ära ei harju.

Isegi maasikad magusad pole
siin ebamugaval maal,
kus on nii vihmane, vilu ja kole,
kuidas siin elada saab?

Marjad on nuhtluseks liiati raskeks, -
arvas mu pisike kallim, -
Põhjamaa sõnakuulmatuil lastel.
Mina neid marju ei salli!

11.4.24

* * *

Paksu raamatu kinkisid sõbrad,
paksu raamatu armastusluulet.
Loen, loen ja leian vaid valu,
leian igatsust, pettumust leian,
ja ka see pole veel kõige halvem,
millest jutustab lüürikakogu.
Kõik see olemas on, kes küll vaidleks,
kuid kas sellest on väarikas laulda?

16.4.24

2010

Tasakaal

Mu kallim teenis ühte ainulaadselt uhket linna.
Mitte riiki, kuhu see linn kuulus,
ja mille osa me elus oli alati pehmelt öeldes kahtlane.
Kallim oli Peterburi peageoloog,
kuigi sellist ametikohta pole olnud.
Linnale, mis oli seda väärt,
pühendas ta oma usinuse, kogemused ja innustuse.
Tihti oli mul au kallimat aidata tema töös,
keeruliste probleemide lahendust seltsis otsides
ja leitud lahendusi ellu viies.
Ajavahemikud, kui saime koos tegutseda,
olid nii õnnelikud, et piinlik rääkida.
Töölt koju tulles saime veel paar ringi aias jalutada.
Aia väravad olid kinni, vähe kes teadis,
kuspoolt sisse saab. Tihti jalutasime kahekesi
südalinnas, peatänava kõrval.
Võisime lobiseda ja ka vaikida,
ilma et see vähimatki pinget tekitaks.
Kuuendat aastat vaevlen kallimata.
Kardan et sellestki on vähe,
et tasakaalustada rõõmu, mis meile osaks saanud.

13.5.24

* * *

Otseülekandes
Notre-Dame'i kirik
põlemas Pariisis,
leegitsemas karmilt.
Mitu tundi järjest
vaatan seda saadet
justkui meie kodu
kadus selles tules.

28.7.24

* * *

Mu kallimal on rohelised silmad,
mu kallimal on lainelised juuksed,
on kaarjad kulmud, kastanpruunid ripsmed
ja naeratus on armas, aga kõige,
on kõige toredam mu kallimal ta pilk,
mis uudishimulik, irooniline, julge
ja ustav on ja usaldav, ja mõistev,
poetiline, mõtisklev ja haavuv
ning samal ajal innustav, kas pole
see ilmas kõige vaimustavam pilk?!

9.9.24

Psyche rõhuga viimasel silbil

Kohtume nagu Eros ja Psyche,
päeval pilgutame vaid vaimusilma.
Sai meil juba harjumuseks see –
unes koos, aga ärkvel – ilma.

Harjumuseks sai ka kirja panna
kohtumise toredaid detaile.
Kohtumisi taevas meile anna,
kuigi lohiseme hommikuti kaile.

Ja kaua veel? Ohh, igavik on pikk.
Ometigi lootust ei jäta,
süttib meie öös kord võlutikk...
Kui vanaks jäin, Psyche, ära vaata!

17.9.24

2008

* * *

Orpheus, ära tagasi vaata!
Ära tee seda, kullapai!
Eurydikel sind lubati saata,
peaaegu elusaks sai.

Teame, teekond on kurnav,
jalge all – teravad kaljud,
kuid sa võitsid, võitsid ju surma,
pole jäänud nüüd enam palju.

Eurydike veel valu ei tunne,
jälgib sinule, ole kindel,
jäänud pooleldi surmaunne,
minge rahuga, minge, minge...

Laulsid oma kibedat saatust
südantlõhestavalt ja puhtalt.
Ära nüüd ainult tagasi vaata,
muidu variseb päästmine luhta.

* * *

Kalevala kangelannad
moondasid end vahest linnuks
või siis kalaks, seda üldse
pole peetud mingiks imeks –
tüdrukute saladuseks.
Mitte ainult ennemuiste,
nüüdki moondumisi juhtub –
minu kallim mulle ilmus

2.11.24

saarma kujul Keila joal,
ja muusträästana veel varem
akna tagant silma vaatas.
Hämmastavalt oli kallim
moondununa äratuntav –
ikka oli kõige kaunim,
kõige kenam, kõige armsam.
Aga kuidas ime toimub,
seda näha me ei tohi,
see on saladus!..

16.11.24

P.S. Linnuna, saarmana, millisel kujul
ilmub mu unistus magus?
Ei ole piirangut kallima tujul,
kes tuleks seadma piire?
Täna ta tervitas mind vikerkaarena,
lehvitas kaugelt, et vabanda, kiire!
ja mõne hetkega kadus.

1994

* * *

Üsna vähe kallimal
lapsepõlvest järgi jäi –
ainult foto rahvarõivas,
kus ta istub, pääsuke
tikandiga valges särgis,
peas lintidega pärg,
aga kuhu kõik see jäi?

Veel on alles jõuluehe –
klaasist pisike teekann
kena, hõbedaselt läikiv,
haruldane, sellist nüüd
mitte kusagilt ei leia!
Ja see teekann kapi otsas
tühjas korteris on kaugel
hirmuärataval maal.

Ukraina laul

Äkki nii selgesti
laulu on kõlamas,
nukker ja igatsev
kallima meel:
“Pilvel kui hällis
kuu tähekest kiigutab,
paat vaikselt liigub
siledal veel...”

Kostab mu kõrvu
kaeblev akordeo,
nootide vihikust
liigutav viis.
Tean, kes sõidab
kuuvalgelt paadiga,
tean, mis täheke
sätendab siis.

Sinuga olen
just nii nagu alguses,
kui pole teadnud,
mida Sa teed.
Mõistan Su nukrust,
tunnen Su igatsust,
täheke valgustad
meile Sa teed.

Veel tulid meelde
mul mõned sõnad:
„...kõik ikka armust,
kurbusest ka...”
Lauldi just nõnda
kallima laulus,
tähekest siis
pole teadnud ma.

17.4.25

* * *

Kiidame Jumalat,
kui toredasti on Ta meid välja mõelnud,
kui kenaks meid loonud!
Loonud meid teineteist igatsema,
igat lahus veedetud päeva kahetsema,
loonud meid unistama kokkusulamisest
ja teineteises lahustumisest,
loonud meid rõõmu tundma kõigest,
mida koos teeme,
kas koorime kartulit
või nopime marju torkivalt tikripõõsalt.

31.1.25

Eepiline

Kalad meres,
linnud õhus,
loomad metsas,
kas olete näinud mu kallimat?
Teda on kerge ära tunda –
ta on kõige armsam,
kõige toredam,
kõige meeldejäavam ja vaimustavam.
Vastust saab anda
õhku hüpates,
lõbusalt sädistades,
noogutades ja saba liputades.
Ette tänades,
Mihkel

20.2.25

Linna peal

Siit ostame pojale saapad,
erekollased, hästi stiilsed.
nendeta poja noorust
ei kujuta enam ette.
Siin jääme magama kinos,
oleme ise noored
ja tuleme öiselt rongilt.
Siin kohtame head sõpra
kena daamiga, särab sõber,
ja naeratab talle daam.
Kui tore, - mõtleme meie.
Siin ajab tuttav lauljanna
koorikaaslast jooksuga taga,
kuigi ei ole nad noored,
seda ainult vanuse poolest.
Ja siit algab Pelgulinn,
kus veetsime pulmareisi
Rohu tänaval onu peres.
Ja kuhu me ka ei läheks,
tuleb alati miski vastu
ootamatult ja liigutavalt.

22.2.25

* * *

Olin alati paha sõdur,
kes ei taha kindraliks saada,
teiste meelest vilets ja põdur,
iseendaks püüdsin vaid jääda.

Ja kui sai meid kaks samasugust,
ühtemoodi võõraid siin ilmas,
leidis kinnitust imelik lugu,
teineteist me vaid peame silmas!

Seda kõrvetavamat õnne
alalõpmata naudime vaikselt,
kus me ainult seltsis ei kõnni
käsikäes läbi tormi ja äikse.

24.4.25

* * *

Hea, et me ei tea
oma parimaid hetke,
ära tunda ei suuda
mööduvas ajavoolus
valulist kordumatust.
Enam sinna ei sattu.
Kui oleks seda mõistnud,
lõhkenud oleks süda
õhumullina. Plõksti!
Kui ainult aimaks, tõesti.

9.5.25 Laeval Lauttasaarest möödudes

2013

Valsirütmis lauluke

Nädalavahetus voodis –
oleme veetlevalt haiged.
Ei lähe isegi poodi –
kahju on raisata aega.

Oodatud oli nii kaua
nädalavahetuspüha.
Olgu vaid kohvitass laual,
kohtumist ihkame üha.

Uinuda – ärgata seltsis –
mida sa sellele lisad?
Selles me mitte ei eksi,
selles me oleme visad.

Lisada saab vannituba –
lõbusalt tantslevad piisad.
Olete proovinud juba?
Õnnele täiesti piisab!

8.6.25

2009

Kallimaga

Kallimaga teineteist
igatseme taga
päevas tundi seitseteist,
kui me koos ei maga.

Igatseme naeratust,
pole miski sarnast!
Ja ka vannitoa ust –
saame kaheks saarmaks.

Hommikuti enne tööd
lippame me paljalt,
pikendame oma ööd
kas või veidi, naljalt.

Justkui heiskaksime lippu
kõrgusesse, taeva,
oma lipuvarda tippu –
siis ei märka vaeva.

Kaua lehvitame me
hommikuti lahkudes,
üle aia, üle tee,
argipäeva mahtudes.

Käime argipäeva teid,
ja nii tore loota –
päeva lõpus ikka meid
kohtumine ootab.

16.6.25

* * *

Tulevikus
hakatakse abielu registreerimisel
garantiid andma,
et armunud surevad ühel ja samal päeval,
et keegi ei jää kunagi üksi
siia ilma,
sest see kes jääb
on tegelikult surnud
koos oma kallimaga.

11.10.25

Linnateatri uus lavastus

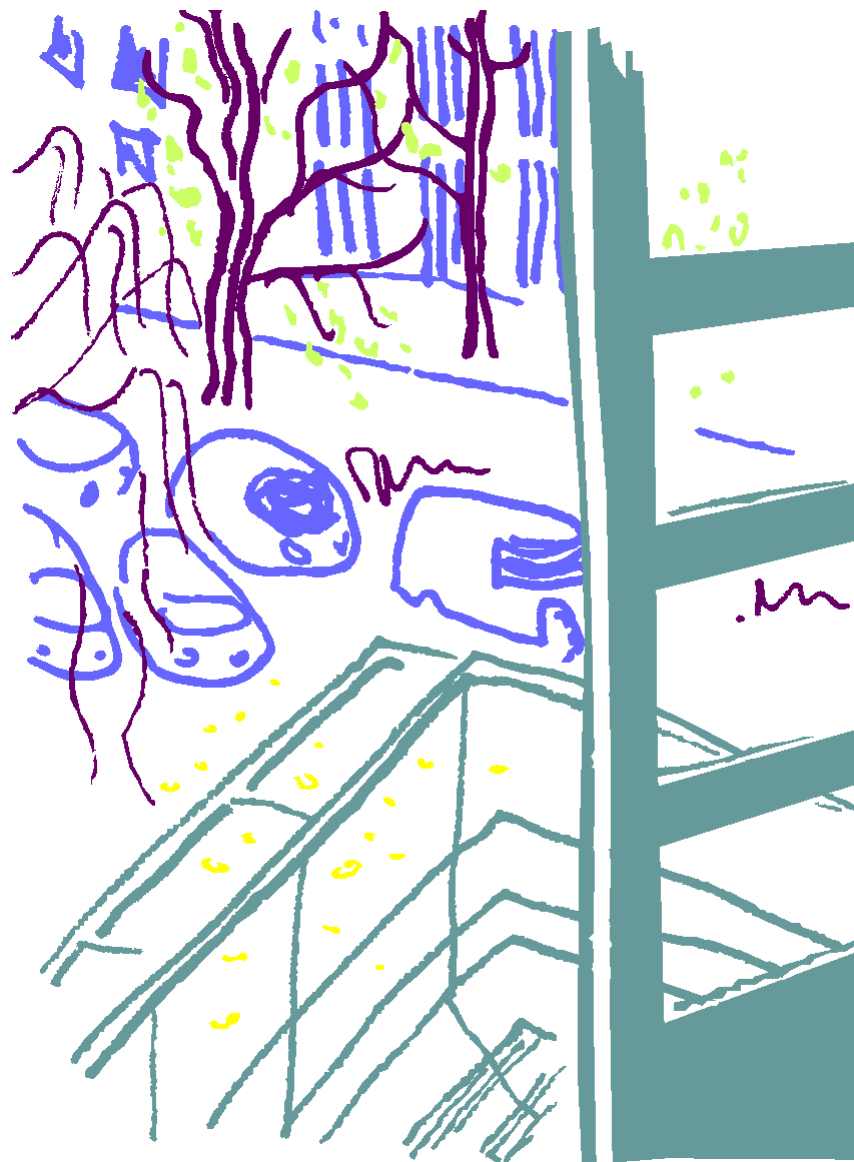
Miks nii aktuaalselt kõlab
nüüd Iphigeneia lugu
ja ka tasumise teema?
Kahjuks sõjad, inimohvrid
pole veel legendiks saanud
ammu unustatud ajast.
Juba uued Klytaimnestrad
unistavad kättemaksust
ega pelga hukkamõistu.
Oota, rumal Agamemnon,
sõjalgataja saatust!

23.10.25

Orpheusele

Laula, laula Eurydikest,
laula lõbusalt ja kaunilt,
igatsusest pole tarvis,
ja ka valust milleks laulda?
Lauldes lustakalt ja rõõmsalt
tagasi too oma kalli,
oma võrratu sõbranna,
tema naeratuse armsa,
tema innustava pilgu,
tema graatsilise sammu,
ainulaadse hääle kõla.
Laula nii, et kogu maailm
meelsasti sul kaasa laulaks...
Siis ehk saadki teise katse.

9.12.25

2008

* * *

Tüdruk – müstiline olend,
arusaamatu ja võluv,
mitte kunagi ei mõista,
kui sa ise oled poiss.
Mitte kuidagi ei aima,
mis tal südamel ja peas,
ja su hingel pudru-kapsad
lausa saladustest noist.
Püüad kangelane olla,
tõesti midagi ei karda,
ainult pilku, millest aru
mitte kuidagi ei saa.
Mida rohkem julgust näitad,
seda rohkem ise tunned
ennast aina naeruväärsema
ja saamatuna sa.

30.1.26

* * *

Kui küsid, mida igatsen ma rohkem,
kas usaldust või vaimustust, või uhkust,
siis vastan, et on täiesti ükskõik,
vaid ainult miski kallimaga seoks –
kas valu, mure, pettumus – mis veel
võib olla ebameeldivat? Ja olgu!
kuid kallimaga jagatuna särab,
kui üllatavaim aare. Meie usk.

21.2.26

2008

* * *

Kallim ei ole mind jätnud.
Jälle ja jälle
ilmub ta mulle
sääl, kus nii muretult särab
möödunud päevade päike.
Möödunud päevade mõtted
ja meeleolud,
jalutuskäigud,
peegeldub lompides taevas,
ja taevas rändavad pilved.
Rohkem ei ole
midagi tarvis,
rohkemat olla ei saagi.

* * *

Tead Düreri Melanhooliat?
Mida süngemalt pildilt ta vaatab,
mida sügavam mõte tal pilgus,
seda lõbusam oskab ta olla,
olla muretu ja kergemeelne,
seda rohkem ta igatseb rõõmu,
lihtsat lapsikut rõõmu, kui näiteks
küürid selga sa tal vannitoas.

* * *

Kui tore on kallima seltsis
midagi maitsevat süüa,
kas kodus või mõnes kohvikus,
kõik paistab nii isuäratav.

Te lihtsalt ette ei kujuta,
et siis iga suutäis on nauding,
kui kallima lustakas naeratus
on üle laua säramas.
Kui erelist rooga tellime,
üks teisele maitsta anname,
kuid tavaliselt kõik valikud
kokku langevad meil.
Kui tore, et oskame hinnata
rõõmu, mida me tunneme,
ei sellest eales tüdine,
tahaks vaid veel ja veel.

13.4.26

28.3.26

4.4.26

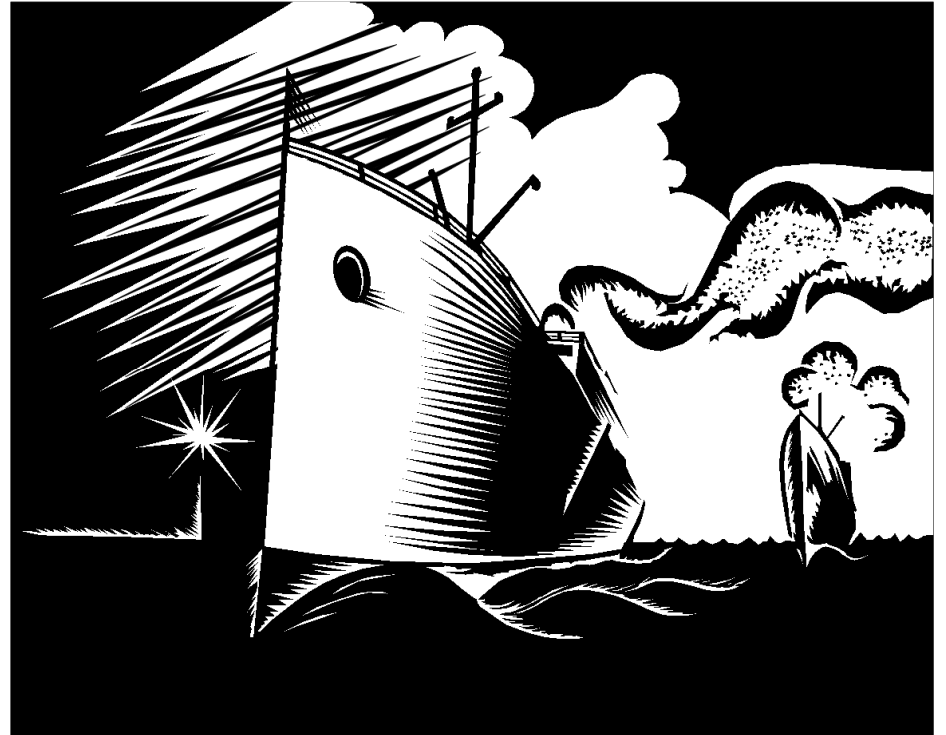
2008

2014

Kallim ei kõhkle, ei karda.
Alati ütleb,
mida ta arvab.
Isegi siis, kui ta elab
riigis, mis teeb kuritegu.

Armas ja õrn on mu kallim.
Kallim on uhke ja julge.

18.5.26

Valged laevad, 1967

Sisukord

Me armastame	3	Hetked	25
Jumal on armastus	4	Kallima autoportree	26
Me istume tühjas Toomkirikus...	4	<i>Bonnie and Clyde forever!</i>	27
Nüüd kõike teiste silmadega näen...	5	Õnn	28
Üliintiimne	6	Kallim oli nagu säraküünal...	28
Kuuvalgel ööl ma sõidan...	6	Koeraelu	29
Igatsus	7	Päevitanud väle Eurydike...	30
Vanaema tiivad	7	Armastatul ei jäeta valikut...	31
Tagasitee	8	Suvine	31
Sa oled siin...	8	Meie jumalateenistused	32
Avameelne	9	Külastame Keila juga minia-, poja- ja pojapojaga	32
Paradiisis me olime käinud...	9	Sügisene	33
Ma elasin kunagi enne me tutvust...	10	Unenägu, mis oli kunagi ilmsi	34
Kohtume pärast tööd	11	Kohtumine	35
Elu koorekiht	12	Sellega võimatu harjuda...	36
Kui jalutasime pargis...	13	Kevad...	36
Naiselik hommik	14	Tean nüüd, milleks on olemas luule...	37
Naiselik õhtu	15	Pildike välitöödelt	37
Meie	16	Kevadine unenägu	38
... ja kuidas me leiame ennast...	17	Lauluke	39
Mu Kallim, mina valvan Sinu und...	18	Meie Ema palve	39
Päike pimestab...	18	Pildike	40
Imetlen oma kallimat	19	Abikaasadele	41
Mu kallim sonis oma viimsel ööl...	20	Õö	41
Kui üks armunutest vangis istub...	20	Issand, kui vaprasti läksid Sa sinna	42
Kadunud kallima autoportreed vaadates	21	Me maailmas kõik oli olemas...	42
Kallima lokid	21	Vaikus kahekesi	42
Kadunud pross	22	Suvine unenägu	43
Kallima luule	23	Mõistatus	44
Esimest korda koos Tallinnas	24	Kohtumine	44
		Unenägu	45
		Meie teki all...	45

Üks täht oli taevas, üks ainuke täht...	45	Magamistoa akna all, Pelgulinna hoovis	62
Me elame nüüd suurepärasel kohas...	46	Haiglas	63
Unenägu	47	Giovanni di Paolo, Paradiis, 1445	63
Sõbranna saatis mulle pildi...	48	Debussy linalakk tütarlaps....	64
Meie, kaks lõbusat geoloogi	48	Londa Color nr 17	54
Noored kahekesi lahe jääl....	49	Me pole seda omavahel arutanud....	64
Koolist tööle ja tagasi....	49	Põhjamaa hapud marjad	64
Jumala õnnistus?	50	Paksu raamatu kinkisid sõbrad...	65
2022	50	Tasakaal	65
Ennesõjaaegsel pildil...	50	Otseüleandes...	66
Väike leedi	51	Mu kallimal on rohelised silmad...	66
Kiisuke, mis sa mu hingest nii kraabid!...	51	Psyche rõhuga viimasel silbil	66
Võin süüa anda teil....	52	Orpheus, ära tagasi vaata!...	67
Kõrge tiitel	52	Kalevala kangelannad...	67
Sõda	52	Üsna vähe kallimal...	68
Veel üks raketilööök Ukraina linnadele	53	Ukraina laul	68
Lumine Nastja	54	Kiidame Jumalat...	69
Tüdrukud tulid Soomest...	54	Eepiline	69
Armastust süüjakse supilusikaga...	54	Linna peal	69
Esimene mõte	55	Olin alati paha sõdur,...	70
Armastus	56	Hea, et me ei tea....	70
Tassi, mida puudutasid ta huuled...	57	Valsirütmis lauluke	71
Pulmareisil	57	Kallimaga	72
Päike paistab selja tagant...	57	Tulevikus...	72
Kastanid õitsvad... Kas tõesti ei saa...	58	Linnateatri uus lavastus	72
Suvine	58	Orpheusele	73
Me tahame kõrvuti istuda...	59	Tüdruk – müstiline olend...	74
Mina olen Sinu. Sina oled minu...	59	Kui küsid, mida igatsen ma rohkem...	74
Olla Nõmmel õnnelik...	60	Kallim ei ole mind jätnud...	75
Aktimaal	60	Tead Düreri Melanhooliat?...	75
On pidu lõppenud, ei kosta enam juttu...	61	Kui tore on kallima seltsis...	75
Lapimaal välitöödel	61	2014	76